

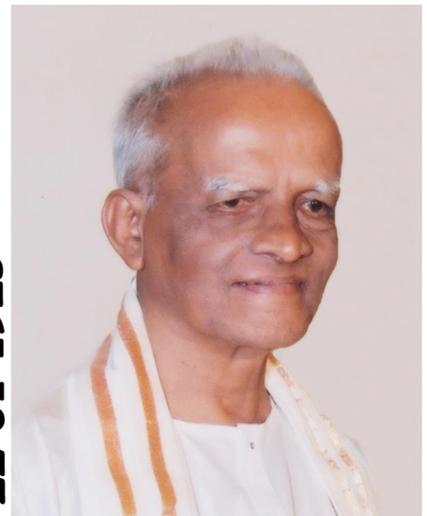
அன்னை

புனிதரானார்

நல்வழியில் நாம் வாழ
நல்லுரைகள் நாம் கேட்க
நன்னெறி காட்டிய

எம் அப்பா அமரர்
கஸ்மிர் அருளானந்தம்
அவர்களின் 100ம் நாள்
நினைவலையாக

22-01-1925

17-09-2016

அவர் உதவியுடன் உருவாக்கப்பட்ட
சமூகப்பணிகளில் சளைக்காத அன்னை
என்ற ஆக்கத்தை மீண்டும்
சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

MOTHER THERESA

Project By – Sylvia John – St Bridget Convent

2004

சமூகப்பணிகளில் சளைக்காத
அன்னை

Photo taken from Ronnie & Maisy's Blessed Mother Theresa, Missionaries of charity website

ஆக்கம்
சில்வியா ஜோன்
புனித பிரிஜிட்ஸ் கன்னியர் மடம்
உயர் தரம் 2004

Published on Brulinfamily website
On 22nd January 2005
<http://www.brulinfamily.com>

***The Lord said, "I am the light of the earth".
Blessed Mother Theresa lived according to
these words. She made herself the light of
the earth, like a candle that gives light to
others in return it melts out and die. She
was the personification of Love.***

Introduction

The Lord said, “I am the light of the earth” . (John 8:12)

Blessed Mother Theresa lived according to these words. She made herself the light of the earth, like a candle that gives light to others in return it melts out and die . She was the personification of Love.

“Love is patient, Love is kind, Love is not envious or boastful or arrogant or rude” (1 Cor 13:4)

Mother Theresa served the sick, the poor, the unloved and the unwanted of all caste and creed in India.

She said, “I am doing this because I think, I am serving Jesus by doing this”. I was attached by her simple living and her service to the poor and unwanted.

Therefore I wanted to write about the life of Blessed Mother Theresa for my G.C.E.A/L project. For that I like to thank my Grandfather and wish him God’s blessings on his 80th birthday (22-01-2005) for helping me to make the project a success, and also I would like to publish through the internet to show my happiness and gratitude to my Dear Grandpa Mr .C. Arulanandam.

Sylvia John

சமூகப்பணிகளில் சளைக்காத அன்னை

[Photo taken from Ronnie & Maisy 's Blessed Mother Theresa, Missionaries of charity website](http://www.missionariesofcharity.org)

ஆக்கம்
சில்வியா ஜோண்
புனித பிரிஜட்ஸ் கன்னியர் மடம்
உயர் தரம் 2004

அறிமுகம்

விண்ணில் ஆயிரம் தாரகைகள் தோன்றலாம். தண்மதி போல அவை தனித்துவம் ஆகுமா? ஆதரவற்றோருக்கான தன்னலமற்ற அன்பான சமூக சேவைகளுக்கென ஆயிரம் பேர் உதித்திருந்தாலும் வரலாற்றில் இந்த வகையில் தனித்துவமான தியாக நிலவாக முத்திரை பதித்தவர்தான் சமூகப்பணிகளில் சளைக்காத அன்னையாக விளங்கிய அன்னை தெரேசா.

**தனக்கென முயலா நோன்றாள்.
பிறர்க்கென முயலுநர் உண்மையானே**

எனப் புறநானூற்றுப் புலவன் ஈராயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு பகர்ந்தது போல் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் சாதி மத இனபேதங்களைக் கடந்து மனித நேயம் உலகில் நிலைபெறப் பிறர்க்கெனவே வாழ்ந்து காட்டிய அருளரசி அன்னை. இவர் பூமிக்கு மாத்திரமல்ல அண்ட பகிரண்டமனைத்திற்கும் அன்னையாக விளங்கியுள்ளார். அவரது வாழ்க்கையும் வார்த்தையும் இதனை உண்மைப் படுத்துகின்றன.

மேற்குலகில் அரும்பிய மொட்டு கிழக்கில் வந்து கட்டவிழ்ந்து மலர்ந்த வாழ்வு. வந்த நோக்கம் வரைந்த படம் விரித்த நிலை மாறி வளம் பெற்ற சமுதாயம் வேறு.

ஆயிரக் கணக்கான அநாதைகளைத் தன் தோளிற் சுமந்து நின்ற சுமை தாங்கியாய் ஐந்து ரூபாயுடனும் ஐந்து பேருடனும் பிரவாகித்த அந்தப் பெரு நதியின் வேகம் மனித நேயத்தின் வெளிப்பாடானது.

சாதித் தடிப்பேறி ஏழைகளை எட்டி உதைத்த காலமது, குப்பை மேட்டின் எச்சில் இலைக்காய் ஏங்கி நின்ற நேரமது, வீதி ஓரம் உயிரைப் பிழிந்து மக்கள் தரும் ஓலம் எல்லாம் கண்டனள் மங்கை. உணர்வைக்கிளறிய அந்த இரக்கம் நங்கையைச் சேரிப்புறம் நாட வைத்தது

எதற்கும் தயாரான திடமனதுடன், தள்ளா வயதிலும், தளம்பா உறுதியுடன் தரணியிற் பவனி வந்த விந்தையை எப்படி இயம்புவது.

நான் இதை ஆய்வுக்கட்டுரையாக எழுத ஏன் துணிந்தேன்? இற்றைக்கு ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன் அதாவது 1997 நாள் உலகுக்கு இருள் கவிந்த நாள். அகில உலகம் முழுவதும் சோகத்திலாழ்ந்து கதறியழுது பிரலாபித்தது. நடமாடுந் தெய்வமாக உலாவந்த அந்த அன்னை தெரேசா, இவ்வுலகை விட்டே பிரிந்து சென்று விட்ட நாள்.

அன்று நான் சிறுமியாக இருந்தாலும் மக்களின் துயரம் என் மனதை நெகிழ வைத்தது. மக்கள் இவ்வாறு ஏன் கலங்க வேண்டும்?.செய்திகள் செய்தித்தாள்கள் ஊடகங்கள் வெளியீடுகள் ஒலி ஒளி பரப்பு எல்லாமே துக்க புலம்பலாகவே இருந்தன. எல்லாமே என் உணர்வைத் தட்டி எழுப்பின. இன்னும் கொழும்பு முகத்துவாரத்தில் அமைந்துள்ள சாந்தி நிவச என்ற அன்புப்பணியகமும் என் நினைவுக்கு மேலும் தூபம் இட்டுத்தாண்டியது. அன்று அடியிட்டு என் உள்ளத்தில் தேக்கி வைத்த நினைவுகள் நீறு பூத்த நெருப்பாக மாறிச் சுடர் விட்டெரிந்து சீறி எழுந்து இதை எழுதுமாறு என்னை ஏவியது.

ஆண்டவன் திருவடியைப் போற்றி அவர் தரும் எண்ணக்கருக்களுடனும் இதை எழுதலாமென்று எண்ணினேன்.

கன்னியருடை
 கல்கத்தா கண்ட நங்கை
 கல்விப்பணியில் நிறைவு காணாது-தான்
 பெற்ற வருவாயையும்
 துச்சமென உதறி விட்டுத்
 துணிந்தனள் சேவைக்கென்றே.
 சீரழியும் சமுதாயத்தைச்
 சீராக்க எண்ணிச்
 சீருடை களைந்து
 நீலக்கரையுடை வெண்ணுடை தாங்கி
 நெடுந்தூர நோக்குடன்
 பரம அன்பிற்காய்ச் செய்த
 பயன் கருதாப்பணியின் சிறப்பை
 நானிலமறிய வைக்க என்
 நாவினிலே வார்த்தையில்லை.
 புழுதி துடைத்துப் புண்களைக் கழுவி
 தொழுநோயாளர் துயர்தனைப்போக்கி
 சேரியிலெறிந்த செல்வக்குழந்தைகளை
 பரிவொடு தூக்கிப் பால்பரிந்தூட்டி
 மகிழ்வித்த மங்கையின் துடிப்பை
 தெய்வம் போல் நின்று காத்து
 செய்த சேவைகள்
 எழுத்தில் வடிக்க எண்ணி
 ஏட்டில் சமர்ப்பிக்கின்றேன்-நான்.

குறிக்கோள்கள்

- 1 சமுதாயப் பிரச்சனைகள் தீர்க்கப்பட்டுச் சீரான சமுதாயம் சிறப்படைய வழிவகுத்தல்.
- 2 மனிதன் மனிதனாக மதிக்கப்பட்டுச் சாதி இன வேறுபாடுகள் ஏழை பணக்காரன் என்ற பேதங்கள் களையப்படல்.
- 3 மனித நேயத்துக்கு மனித உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காத பணி வாழ்க்கை அர்த்தமற்றது என்பதை உணர்த்துதல்.
- 4 ஒதுக்குப்புறங்கள் சேரிகள் எல்லாவற்றையும் பணித்தளங்களாக மாற்றுதல்.
- 5 சவால்களுக்கு முகம் கொடுத்துச் சுமுகமாக அவற்றை எதிர் கொள்ளும் இயல்பைப் பெறுதல்.
- 6 வெற்றிக்கு வித்தாகும் இறைநம்பிக்கையைத்துணை கொள்ளுதல்.
- 7 அன்புப்பணியினால் ஏற்படும் பலாபலன்களை ஆராய்ந்தறிதல்.
தன்னலம் அகற்றிப் பொதுநலம் பேணி மக்களோடு பேதமின்றி
- 8 அனைத்திலும் (உடல் பொருள் பணி) பகிர்ந்து வாழும் தன்மையைப் பெறுதல்.
- 9 செய்யும் சேவைகளை விரிவு படுத்துதல்.
- 10 கர்வமின்றிக் கனிந்த உள்ளத்தோடு பணியாற்றுதல்.
- 11 இளைஞருக்குச் சீரான முறையில் வழிகாட்டல்.
- 12 ஆதரவற்ற அநாதையான குழந்தைகள் முதியோர் நோயாளர் இவர்களைப் பராமரித்தல்.
- 13 பணியின் மூலம் சூழலைப்பாதுகாத்தல்.
- 14 அன்பும் ஆதரவுமுள்ள சமுதாயத்தைக் கட்டி எழுப்புதல்.
உழைக்கும் கரங்களும் உதவுங்கரங்களும் ஒன்று சேர்ந்து
- 15 முன்மாதிரியான வாழ்வைக் கடைப்பிடித்துத் துன்பத்திலும் மரணத்திலும் அமைதி சாந்தி நிலவும் பணிகளை மேற்கொள்ளுதல்.

செயற்படுத்தும் விதம்

1ம் தர தரவுகள்.

- அன்புப்பணியகம் - சாந்தி நிவச சகோதரிகளைச் சந்தித்து கலந்துரையாடல்.
- அன்புப்பணியகத்தில் பராமரிக்கப்படும் வயோதிபர், சிறுவருடன் கலந்துரையாடி தகவல் திரட்டல்.

2ம் தர தரவுகள்.

- பத்திரிகை, சஞ்சிகை துண்டுபிரசுரம் மூலம் தகவல்களை திரட்டல்.
- கணணி வலைப்பின்னல் மூலம் தகவல்களை திரட்டல்.
- தேசிய நூலகம் சென்று புத்தக குறிப்புக்கள், படங்கள் திரட்டல்.

பொருளடக்கம்

- Introduction.
- அறிமுகம்.
- குறிக்கோள்கள்.
- செயற்படுத்தும் விதம்.
- மேற்குலகில் அரும்பிய மொட்டு.
- புனித பாதைக்குப் பறந்து சென்ற வெண்முகில்.
- கல்கத்தா கண்ட கருணை மழை.
- அன்னை பணியின் விரிவாக்கம்.
- அன்பின் பணியை அன்னை உலகறியச்செய்தார்.
- தூயபணியகத்தின் பக்கத்தூண்கள்.
- இலங்கை மண்ணிலும் அன்னை பதித்த காலடிகள்.
- விருதுகளின் வரிசையில் வனிதை.
- இறுதி மூச்சுவரை சமூக சேவையில் சளைக்காத அன்னை.
- இயலா நிலையிலும் எருக்கலம் சேரியில் இனியவள் பாதம்.
- மனித மாதா மறைந்து விட்டார்.
- உலகத்தலைவர்களின் உன்னதமான அஞ்சலி.
- முடிவுரை.
- அன்னை புனிதையாகிறார்.
- மின்னஞ்சல் மூலம் சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்கள்.
- ஆய்வுக்குதவிய நூல்கள்.
- நன்றி.

மேற்குலகில் அரும்பிய மொட்டு

உலக வரலாற்றில் உயரிய மாறுதல்களுக்கெல்லாம் நடு நாயகமாக விளங்கும் ஐரோப்பாக்கண்டத்தின் தென் பகுதியில் அமைந்தவை தான் யூகோஸ்லாவியா அல்பேனியா நாடுகள். மலைத் தொடர்கள் மண்டி மேகக்கூட்டங்கள் குவிந்து மலையருவிகள் சூழ்ந்த பிரதேசம். ஒருங்கே நதிக்கரை. அதனருகே சாமரை வீசும் பிளம் கனி மரங்கள். மலைகளைச் சூழப் பயிர் வளர்க்கும் பள்ளத்தாக்குகள். ஆறில்லா ஊருக்கு அழகு பாழ் என்பார்கள். நாம் குறிப்பிடும் பிரதேசமோ நதிகளால் நலம் கொழிக்கும் நன்னாடுகள்.

இந்த யூகோஸ்லாவியாவின் ஸ்காபஜே நகரில் அல்பேனிய நாட்டைச் சேர்ந்த நிக்கொலா திரானா என்கிற தம்பதிகட்கு அரும்பிய மொட்டாக ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. இந்நிகழ்வு 1910 ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு திங்கள் 26 ம் நாளாகும். குழந்தையோ றோசா இதழ் போன்ற கன்னங்களும் முல்லைச் சிரிப்பும் கொள்ளை வனப்புமாக இருந்தாள். இவள் தான் எம் சமுதாய அன்னை இவளது இயற்பெயர் ஆக்னெஸ் கொன்சாகா பொஜாக்ஸியு என்பதாகும். 1904 ல் பிறந்த பெண்குழந்தையான ஆஜேயும் 1906 ல் பிறந்த லாசர் எனும் ஆண்குழந்தையும் இவளது மூத்த சகோதரர்களாவர். கொன்சாகா எனும் அல்பேனிய சொல்லை எம் தம்ழில் மொழி பெயர்த்தால் அரும்பு என்றே அர்த்தப்படும். அதனாற்றான் அரும்பிய மொட்டு எனக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

ஆக்னசின் தந்தை நிக்கொலா மிகப்பெரும் செல்வந்தர். முதன் முதலாக அந்நாட்டில் திரை யரங்கை அமைத்தவர். கடல் கடந்த வாணிபத்தாலும் பொருளீட்டி வந்தார். அரசியல் அரங்கில் அசைக்க முடியாத அங்கம் வகித்தவர். யூகோஸ்லாவியாவில் இருந்து கொண்டே துருக்கியரின் ஆதிக்கத்திலிருந்து அல்பேனியாவின் விடுதலைக்காக உழைத்தார்.

மனைவி திரானா தனது மூன்று பிள்ளைகளையும் திரு இருதய பங்கு கோவிற்பள்ளியில் படிக்க வைத்துப் பண்புள்ள பிள்ளைகளாக வளர்த்து வந்தாள். இந்நிலையில் தந்தையார் நிக்கொலா துருக்கிய ஏகாதிபத்தியத்தின் அத்துமீறல்களைத் தடுக்க ஓயாது அரசியல் வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டார். 1919ல் நிக்கொலா பெல்கிரெட்டின் அரசியல் விருந் தொன்றுக்கு அழைக்கப்பட்டார். விருந்தென்ற பெயரில் கயவர்கள் நஞ்சைக் கலந்து மெல்ல மெல்லச் சாகும் வழியைச் செய்தனர். விருந்து முடிந்து வீடு திரும்பியவரின் உடல் மெல்ல மெல்ல வலுவிழந்து கொண்டிருந்தது. அரசியல் எதிரிகள் கூட இருந்தே குழி பறித்த கதையாகி விட்டது. உடனடியாக மருத்துவ சிகிச்சை செய்யப்பட்ட போதும் அவரைக் காப்பாற்ற முடியவில்லை. 45 வயதில் மரணத்தைத் தழுவினார்.

குடும்பம் புயலில் சிக்கிய பூந்தோட்டமாக மாறியது. தாய் தனிமரமாக நின்று மூன்று பிள்ளைகளுக்கும் முட்டுக் கொடுக்கும் நிலைக்காளானாள். குடும்பச் சூழ்நிலைக்கு இடையூறு ஏற்படாத வகையில் 17 வயதில் லாசர் அல்பேனிய இராணுவப் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேர்ந்தார். அப்போது ஆக்னசுக்கு வயது 9. மூத்தமகள் ஆஜே வீட்டு வேலைகளைப் பொறுப்பேற்றாள். தாய் திரானா வறுமையைப் போக்க கம்பளி விரிப்புக்கள் அழகுத்திரைகள் கைவேலைப்பாடுகள் அலங்காரப் பொருட்கள் அழகு சாதனங்களை உருவாக்கி விற்றுப் பிழைத்தனர். இப்படி மேல் மட்டத்திலிருந்து நடுத்தர வர்க்கத்துக்கு இறங்கிய குடும்பம் பல வருடங்களைக் கடத்தியது.

பங்குக் கோவிற்பள்ளியில் கல்வி கற்ற ஆக்னஸ் அன்னையின் அணைப்பில் பண்பும் ஒழுக்கமும் உடையவளாய் புனிதர்களின் வரலாற்றைக் கேட்பதிலும் வாசிப்பதிலும் ஆவமுடையவளாக வளர்ந்தாள்.

1925ம் வருடம் மே மாதம் அவர்கள் வாழ்ந்த பங்குக் கோவிலுக்கு ஜாம்ரன் கோவிக் எனும் அடிகளார் பங்குத் தந்தையாக வந்து பணியேற்றமை ஆக்னசின் பணிக்குப் படிக்கல்லானது. அடிகளார் வந்த கையோடு இளைஞர் இளம் பெண்களை நல்வழிப்படுத்தும் நோக்கமாக வாசிகசாலை ஒன்றை உருவாக்கிச் சிறிய நூலகம் ஒன்றையும் அமைத்துக் கொடுத்தார். புத்தகங்கள் வாசிப்பதிலேயே தாகமாக இருந்த ஆக்னசுக்கு இவ்வமைப்புத் தன்னைத் தேடி வந்த தண்ணீர்ப் பந்தலாக அமைந்து விட்டது. கல்வி என்பது தான் படிப்பது மட்டுமல்ல படித்ததைப் பலருக்குப் பயன்படச் செய்வது என்ற மனப் பக்குவத்தால் தனது எண்ணங்களை யெல்லாம் எழுத்தில் வடிக்கத் தொடங்கினார். படித்தவர் வியந்தனர். பாராட்டுக்கள் குவிந்தன.

அவளது வாசிக்கும் ஆர்வம் அவளுக்கு உந்து சக்தியாக அமைந்தது. புனிதர்களின் வரலாறுகளை வாசித்ததனால் எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து எங்கோ பணி புரிய முன்வந்து நாடு கடல் கடந்து நல்ல சேவை புரியச் சென்ற புனிதர்கள் துறவறத்தார் பற்றிய செய்திகள் அவள் நெஞ்சை நெருடியது. அப்போது அவள் அன்னை மரியாள் பக்திச் சபையின் அங்கத்தவராகவும் விளங்கினாள். ஒளி விழாக்களில் பங்கேற்றுப் பரிசில்கள் பெற்று ஊக்கம் பெற்றாள். சுற்றுலாச்சென்று அறிவைப் பெற்று வளர்ச்சியடைந்தாள். பாலிய பருவத்திலேயே மிகுந்த இறை பக்தியும் ஏழைகள் மீது இரக்கமும் கொண்டவளாகத் திகழ்ந்தாள்.

அந்த நாளில் அயல் நாட்டுத் தேசிய குருக்கள் இந்திய மண்ணில் அநாதைகளின் பாசறையான கல்கத்தாவில் முகாமிட்டுச் சேவையாற்றினர். தன் தாய் நாடான யூகோஸ்லாவியாவிலிருந்தும் பல குருக்கள் வங்காளத்தில் பணி புரிந்தனர்.

இளமையில் அன்னை தெரேசா

[Mother Theresa: Early Years EWTN](#)

இப்பணிகளின் மகத்துவம் பற்றிப் பக்திக் கூட்டங்களில் 15 வயதுப் பருவ மங்கை தெரிந்து கொண்டு மனித வரலாறும் சமூக சேவையும் எத்துணை சுமையைத் தாங்கியுள்ளன எனப் புரிந்து கொண்டாள். வாழ்கின்ற காலத்தில் தம் சூழலில் பத்துப் பேருக்காவது பயன் பெறும் படி வாழ்ந்து விட்டுப் போகவில்லையென்றால் அது என்ன வாழ்க்கை என்று சிந்திக்க லானாள். சொந்த பந்தங்களை விட்டு நாடு கடந்து அறியாத மனிதருக்கு எப்படிப் பணி புரிவது? என்ற சிந்தனை ஒரு புறம் தனக்கு தண்ணீர் ஊற்றியவனுக்கு மட்டுமா மரம் நிழல் தருகிறது? என்ற உணர்வு ஒரு புறமாக ஆக்னசின் மனம் அலை பாய்ந்தது இந்த வேளையில் அயலில் உள்ள செஸ்னாக்கோர் என்ற தியான இல்லத்திற்கு அடிக்கடி சென்று தியானம் செய்தாள்.

பள்ளிக்கு நடந்து சென்று கொண்டிருந்த அந்தப் புள்ளி மான் பருவ வாசலின் படிக்கட்டுகளில் வந்து நின்றாள். இல்லற சிந்தனைகளை விட இறை சிந்தனைகளிலேயே தன் எண்ணக் கனவுகளை வளர்த்துக் கொண்டாள். தான் ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்டுப் போவதை விட இறைவனுக்காக வாழ்தல் உசிதம் எனத் தேர்ந்து தெளிந்து கொண்டு தன் வாலிப எண்ணங்களை ஒடுக்கி வாழ்ந்தாள். இதனால் தூக்கமென்பது அவளுக்கு மறந்த சொத்தானது. ஆக்னசின் எண்ணமெல்லாம் இந்திய மண்ணில் இறை பணியாற்ற வாய்ப்பு வராதா என்ற வருத்தமாகவே இருந்தது.

வறியவர்கட்கு உதவிடும் வாய்க்காலாகத் தான் இருக்க வேண்டுமென்கிற எண்ணம் அவளை வாட்டியது. ஆக்னசின் இதயத்தில் ஏழைகளின் குரல்கள் ஏக்கக் குரலாகத் தன்னை அழைப்பதாக உணர்ந்தாள். காட்சியிலும் கானத்திலும் வாழும் வனப்பான வாலிபப் பருவத்தில் துறவு மனப்பான்மை வளர்வதற்கு அவள் படித்த வரலாற்றுக் கடிதங்களே காரணமாக அமைந்தன.

இந்த எண்ணங்கள் அவளது இதய நாளங்களைப் பிளந்து நின்றன. எல்லாவற்றையும் மீட்டு மீட்டு மனதுக்குள் மடித்து வைத்தாள். அயர்லாந்து நாட்டின் டப்ளின் நகரைத் தாயகமாகக் கொண்ட லொரட்டோ சபைக் கன்னியர்கள் கல்கத்தாவில் கல்விப் பணி ஆற்றுகிறார்கள் என்றறிந்து மடத்துத் தலைவியிடம் தான் துறவற சபையில் சேர அனுமதி கேட்டுக் கடிதம் அனுப்பி வைத்தாள்.

ஏழைகட்கு இறைபணியாற்றும் ஆவல் துறவற வாழ்வில் ஆசை இவற்றால் உந்தப்பட்டு வீட்டில் யாருமறியாமலே அனுமதிக்குக் கடிதம் அனுப்பி விட்டாள். அடுத்த மாதமே அனுமதித்துப் பதிலும் வந்து விட்டது. ஒருபக்க அனுமதி கிடைத்தாலும் அம்மாவின் அனுமதி வேண்டுமே. அடுத்த போராட்டம் மனக்குழப்பம். அம்மா என்ன சொல்லப் போகிறாவோ என்னும் ஆதங்கம். ஆயினும் எடுத்த முடிவை மாற்றுவதில்லை என்ற தைரியம். அம்மாவின் அருகில் சென்று தனது துறவு வாழ்க்கை பற்றிச் சொல்லி விட்டாள்.

அவ்வளவு தான் தன்னை அடக்க முடியாத அழகையுடன் அறைக்குள் சென்று தாளிட்டுக் கொண்டு உள்ளே இருந்து விட்டாள் அன்னை திரானா. அக்கா ஆஜையும் இதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்தாள். ஆக்னசை அரவணைத்து இருக்கையில் இருத்தி அன்னை மனதை அறியாமல் சிறு பிள்ளைத் தனமாக நடந்து விட்டாயே. அப்பாவை இழந்த போது அம்மாவின் அந்த வெள்ளை மனதின் வேதனையை நீ கண்டதில்லையா? நெருப்பைக் கொண்டு நெஞ்சைத் தொட நினைத்தாயா? எங்களை விட்டுப் பிரிய எப்படித் துணிந்தாய்? என்று ஆஜை உருக்கமுடன் கேட்டாள். இல்லம் ஒரே அமைதியாக இருந்தது. ஆக்னஸ் மௌனமாக நின்றாள்.

சிறிது நேரம் கழித்துத் தாய் திரானா வெளியே வந்தாள். கலக்கம் இருந்தாலும் ஆக்னசின் கரங்களைப் பிடித்து மகளை உன் கரங்களை ஆண்டவன் கரங்களில் ஒப்படைக்கிறேன். உன் பாதைகளை அவர் பாதங்களில் வைக்கிறேன் என்று சொன்னாள். அக்கா ஆஜே தாம் இருவரும் சிறுப்பந் தொட்டு இந்நாள் வரை ஒன்றாக ஓடி ஆடி பாடித்திரிந்து சென்ற காட்சிகளை மனதில் மீட்டி இன்று என்னை விட்டுப் பிரிந்து பார்க்க முடியாத தூரப் பயணம் செல்லத் துணிந்து விட்டாளே என்று துயரப்பட்டாள்.

பணிவிடை பெறுவதற்கன்று பணிவிடை புரியவே என்ற பரமனின் வார்த்தையை வாழ்வாக எண்ணிப் புறப்பட்டவளை யாருடைய அழகையும் தடுத்திட முடியவில்லை. ஆனால் அக்கா ஆஜே விடுவதாயில்லை. வாதாடிக் கொண்டே நின்றாள். துறவு என்பது துயரமானது. வாழ்க்கை எவ்வளவு சுகமானது என்பதை எடுத்துக் காட்டினாள்.

ஆக்னசின் எண்ணத்திலோ மாற்றமில்லை. அழிந்து போகும் சிறு இன்பத்திற்காய் நான் வாழ விரும்பவில்லை. அணை கட்ட முடியாத ஆண்டவன் அன்பிற்காக வாழப் போகின்றேன். என்றாள் நான் தொடர வேண்டிய பாதையும் தொண்டு செய்யும் நேசரும் இயேசு ஒருவர் தான். மனிதத்தைப் புனிதப்படுத்துவதில் சளைக்காத சமூக சேவகியாக வாழ்வதே அவளது அர்ப்பணிப்பு எண்ணமாகும். தாயின் தயாள குணமும் தாராள மனதும் அவளிடமும் தளிர் விட்டே இருந்தன. அதற்குத் தினமும் தண்ணீர் ஊற்றி வளர்த்து வந்தாள். என் அம்மா தயாள குணம் படைத்த தயாபரி வீட்டில் வரும் எந்த ஏழையும் ஏமாந்து திரும்பியதே இல்லை கரங்கள் இருப்பது பிறருக்குக் கொடுப்பதற் காகவே என்ற உணர்வு அவளது மனதில் என்றும் பதிந்திருந்தது. அந்த உணர்வின் முழுமை தான் ஆக்னசின் வாழ்க்கையை இந்த உன்னத நிலைக்கு வளர்த்துக்கொள்ள ஏதுவாக அமைந்தது.

தாயின் கனவு வேறு மகளின் கனவு வேறு. அந்நிலையில் தாய் மகளின் கனவுக்காகத் தன் கனவைத் தியாகம் செய்தாள். தாயின் மன வேதனையை ஆக்னஸ் அவ்வளவு பெரிது படுத்தவில்லை. நான் ஆண்டவருக்காக மேற்கொள்ள இருக்கும் சமூகப்பணியை ஒரு நாள் அம்மா கண்டு மகிழ்ந்து உள்ளம் நெகிழ்ந்து போவாள் என்பது உறுதி என எண்ணினாள்.

16 வயதுப் பருவ மங்கை ஒருத்தி இப்படி ஒரு வாழ்க்கைக்கு ஆசைப்பட்டதை அறிந்து அல்பேனிய இராணுவத்தின் உயர் பதவியிலிருந்த அண்ணன் லாசர் அடி மனதில் அதிர்ச்சி கொண்டவராய் துடி துடித்துப் போனார்.

கவர்ச்சி கரமான கட்டழகு கொண்ட ஓர் இளம் பெண் வசந்தமான இல்லற வாழ்க்கையை இழந்து விட்டு நாடு கடந்து சொந்த பந்தங்களையும் அன்போடு வளர்ந்த குடும்பத்தையும் மறந்து திரும்பவும் சந்தித்து வாழ முடியாத ஒரு பணிக்கு நீ போவதாக முடிவு செய்திருப்பது எப்படி என்று தான் எனக்கு விளங்கவில்லையே என்று கண்ணீர் சிந்திக் கடிதம் எழுதி அனுப்பினார். அதற்கு ஆறுதல் கூறுமுகமாக ஆக்னசும் பதில் அனுப்பினாள். அண்ணா நீர் 20 இலட்சம் மக்களை ஆளுகின்ற ஓர் அரசனின் இராணுவத்தில் சேவை செய்வதை எப்படிப் பெருமையாகக் கருதுகிறீரோ அதே மாதிரி நானோ உலகினை ஆளும் உன்னதர் கிறிஸ்து அரசருக்கே பணி புரிய ஆசித்தேன். எம்மில் யார் சேவை பெரியது என்பதை நீரே புரிந்து கொள்ளும். என அடக்கமாகப் பதில் அளித்தாள்.

இந்தியா செல்லப் போகிறோம் எனும் எதிர்பார்த்த வாய்ப்புக் கிட்டினாலும் அயர்லாந்தில் அடித்தளப் பயிற்சிக்காக இருக்க வேண்டும் என்ற நினைவுடன் பொறுமையாக இருந்தாள்.

ஆக்னஸ் தன் உள்ளார்ந்த சிந்தனையில் இந்தப் பிரபஞ்சம் வழங்கிய பிச்சைப் பாத்திரமே தான் என்று தன்னை உறைய வைத்திருந்தாள். ஆனால் அன்பை வழங்குவதில் அரும்பணி ஆற்றுவதில் அட்சய பாத்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்னும் அடங்காத வெறியோடு இருந்தாள். இந்திய மண்ணின் ஏழைக் குடிசைகளில் விளக்கேற்றும் காலமதை எதிர்பார்த்திருந்தவளுக்குக் காலமும் கடுகி வந்தது. அயர்லாந்து செல்ல ஆயத்தம் செய்து புறப்படத் தயாரானாள்.

1928ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 26ம் நாள் நேசித்த நெஞ்சங்களெல்லாம் விழி நிறையக் கண்ணீரோடு தவித்து நிற்கப் பிரியாவிடை பெற்றுப் புறப்பட்ட நாள். அம்மாவும் அக்காவும் சுற்றத்தார் தோழியரும் துயரமே தாழாது தவித்து நிற்க சுமக்க முடியாத கனமான சோகமுடன் தனக்குள்ளே பிரிவுத்துயரை அதிகம் வெளிக் காட்டாமல் அம்மாவையும் அக்காவையும் கட்டி முத்தம் கொடுத்து கைகாட்டிக் கொண்டே புகை வண்டியில் புறப்பட்டாள்.

நிரந்தர பிரிவுக்கு நிவேதனம் செய்ததாக நினைத்துக்கொண்டே அடங்காத சோகமுடன் அம்மாவும் ஆஜையும் வீடு திரும்பினர்.

புனித பாதைக்குப்பறந்து சென்ற வெண்முகில்

புகையிரதப் பயணத்தில் புனித பாதை நோக்கிப் பறந்து செல்லும் வெண் முகிலுக்கொப்பான கன்னிகை ஆக்னஸ் கன்னியர் மடம் சேர்வதற்குச் செல்லும் இன்னுமொரு இளம் கன்னிகையுடன் சேர்ந்து இருவருமாகப் பிரான்சு நாட்டின் பரிஸ் நகரில் கால்பதித்தனர். லொரேட்டா மடத்துத் தலைமைச் சகோதரி அவர்களை வரவேற்றுச் சிபார்சுக் கடிதத்துடன் டப்ளினிலுள்ள லொரேட்டோ தலைமை மடத்துக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கு ஆறுமாதம் ஆங்கிலம் பயின்றபின்னர் அயர்லாந்திலிருந்து தன் ஆன்மாவில் அழுந்திக்கிடந்த இந்திய மண்ணிலே தொற்று நோயும் தொழு நோயும் தொகுதி தொகுதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கல்கத்தாவை நோக்கிக் கப்பல் பயணம் ஆரம்பமானது. 1928ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் முதலாந் திகதி புறப்பட்ட இக்கப்பல் மத்திய தரைக்கடல் சுயஸ் கால்வாய் செங்கடல் வழியாக இந்து சமுத்திரத்தின் முகத்துவாரத்தை முட்டியது.

கப்பலிலேயே தன்னுடன் வந்த மரிய மதலேன் எனும் இன்னொரு சகோதரி உடனும் அவர்களுடன் பிரயாணம் செய்த வேறு மூன்று பிரான்சிஸ்கன் சபைக் கன்னியருடனும் சேர்ந்து ஐவருமாக கிறிஸ்மஸ் விழா கொண்டாடினர்.

கப்பல் கொழும்பில் சற்று நேரம் தரித்து நின்ற போது இலங்கைக் கரையோரக் காட்சிகளும் ஆக்னஸின் மனதைத் தவிக்க வைத்தன. இங்கிருந்து புறப்பட்ட கப்பல் இந்து சமுத்திரத்தைக் கடந்து 1929ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 6ம் நாள் கல்கத்தாவை அடைந்தது. ஆக்னஸ் தனது கனவுலகு நிலத்தில் காலடி வைத்தாள்.

கனவுலகின் வங்க நிலம், இந்தியாவின் தங்க நிலம். வங்காளம் ஒரு வரலாற்றுப் பூமி, இங்குள்ள கல்கத்தா எனும் துறைமுகம் ஏழைகளின் கொல்கொத்தா என அழைப்பது தவறாகாது. இந்நகரானது, ஏழை எளியவர்கள் அபலைகள் அநாதைகள் ஊனமுற்றோர் தொழு நோயாளர் ஆகியோரின் பாசறையாக விளங்கும் இடமாக இருந்தது. இந்நிலைகட்கெல்லாம் காரணம் 1947ல் இந்தியா சுதந்திரம் பெற்றதும், கிழக்கு வங்காளம் பிரிந்தது. இதனால் குடிபெயர்ந்து அகதிகளாக வந்தவர்களே இந்த அவலநிலைக்குக் காரணமாயினர்.

மக்களுள் பெரும்பாலானோர் தமக்கென வாழ்ந்தே மடிவர். அது உன்னதமான வாழ்வின் முடிவாகாது. நாட்டு நலனுக்காக, பிறரது மேம்பாட்டிற்காக வாழ்ந்து மடிவதே மேலானதாகும். ஏழை எளியவர்கள் துன்புறுவோர், கைவிடப்பட்டோர், கல்வியறிவற்றவர்கள், அறியாமையில் கிடந்து உழலுவோர், வறுமை வாய்ப்பட்டோர் இவர்களுக்காக உழைக்க வேண்டும். மக்கள் சேவையில் தேய்ந்து அழிய வேண்டும். இதற்குக் கடவுளின் அருளும் வேண்டும். சுயநலவாதிகள் கடவுளின் அருளுக்கு அருகதையற்றவர்கள், சமுதாய நலனுக்காக, பிறர் வாழ்வுக்காகத் தன்னை அழித்துக் கொள்பவனே உயர்ந்தவன். தனது கல்வி, செல்வம், சொத்து, சொந்தம், சுகம் அனைத்தையும் மக்கள் வாழ்வதற் கென்று அர்ப்பணிப்பவனே மேலானவன்.

இந்த உலகில் நம்மிடத்துள்ள அனைத்தும் ஏழை எளியவர்க்கே சென்று சேரட்டும். பின்னர் என்ன? எஞ்சியிருக்கிறதோ அவையே நமக்காகட்டும் என்கின்றார் சுவாமி விவேகானந்தர். சுயநலவாதியால் இப்படிக்கூறமுடியுமா? தனக்கென்று வாழாது பிறருக்கென்றே வாழ்ந்த ஒருவரால் தான் இங்ஙனம் கூறமுடியும்.

இன்று சமுதாயத்தில் சொல்லும் செயலும் ஒத்திருக்கும் மாந்தரைக் காண்பதரிது. ஆனால் மாந்தரில் மாணிக்கமாக, செயல் வீராங்கனையாகத் திகழ்ந்தவர் தான் நம் கதா நாயகி ஆக்னஸ். மனது தூயதாக இருக்கும் அளவிற்குச் சொல்லும் தூயதாக இருக்க வேண்டும். தூயநெஞ்சில் எழுகின்ற எண்ணங்களுக்குச் சக்தி மிக உண்டு. அத்தகைய நெஞ்சம் திண்ணிய நெஞ்சம் ஆகின்றது. அந்த நெஞ்சத்தில் எழுகின்ற எண்ணங்களே சாதனை படைக்கின்றன.

எண்ணியதை எண்ணியாங்கு நிறைவேற்ற கல்கத்தா மண்ணின் புனிதம் காக்க வெண்முகிலாக பறந்து வந்த காருண்ய மங்கை கருமத்தின் முன்னதாய், ஆன்மீகப் பணியின் அடிநாதமான பயிற்சிக்கு டார்ஜிலிங் செல்ல வேண்டியிருந்தது. கடல் மட்டத்திலிருந்து 7000 அடி உயர இமயமலையின் இடுக்கில் பனி மலைகளுக்குள் படர்ந்து கிடக்கும் பளிங்கு நகரந்தான் டார்ஜிலிங். மலைமகளின் மனோகரக் காட்சிகளை மனம் குளிரப் பார்த்துக் கொண்டும், பரமனைப் புகழ்ந்து கொண்டும் பரவசத்தில் முழுகினாள் இயற்கை அழகுகளினூடே இறைவனைத் தொழுது , எழுந்து பயிற்சிகளைத் தொடர்ந்தாள்.

அர்ப்பண வாழ்வின் ஆரம்பத்திலேயே குழந்தை தெரேசாவின் வாழ்க்கை வரலாறு படிக்க நேர்ந்தது. சிறுமலர் தெரேசாவின் கருத்துக்களும், கன்னிமை வாழ்க்கையும் ஆக்னஸ் மனதில் ஆழமாகப்பதிந்தன.

முவைந்து வயதில் கன்னியாக வாழத் தொடங்கி நாலாறு வயதில் காச நோயால் களவாடப்பட்ட புனிதை சின்னத் தெரேசாவின் வாழ்க்கையும், வார்த்தையும் ஆக்னஸ் என்ற கன்னியின் பெயரையே மாற்றி தெரேசா என்னும் பெயரையே ஏற்றுக் கொள்ள ஏதுவாக இருந்தது. 1929ம் ஆண்டு மே மாதம் 23ம் தேதியிலிருந்து ஆக்னஸ் தெரேசா என்கிற புதிய பெயரைத் தாங்கினாள்.

இரண்டு ஆண்டு இறையியற் பயிற்சிக்கும், ஆசிரிய பயிற்சிக்கும் பின்னர் 1931ம் ஆண்டு மே மாதம் 24ம் தேதி கன்னியர் மடத்தில் முதல் வார்த்தைப் பாட்டைத் தனது வாழ்க்கைப் பாடாக ஏற்றுச் சகோதரி தெரேசா ஆனார்.

ஏழ்மை, பணிவு கற்பு என்கிற மகத்தான ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாடு ஒருங்கிணைந்திருந்த முதல் வார்த்தைப்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட பின்னர் டார்ஜிலிங்கில் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றினார். பின்னர் கல்கத்தாவில் உள்ள புனித மரியாள் பள்ளியில் ஆசிரியப் பணி புரிய மாற்றலாகிச் சென்றார்.

இந்தப் பள்ளியில் ஏறத்தாள 17 ஆண்டுகள் தலைமை ஆசிரியையாகப் பணியாற்றினார். இதற்கிடையில் ஸ்காப்ஜே நகரில் வாழ்ந்திருந்த அம்மா திரானாவும் ஆஜேயும் 1932ல் அல்பேனியாவில் தைறானா நகரில் உள்ள லாசருடன் ஒன்றாகக் குடியிருந்தனர். அந்நிலையில் சகோதரி தெரேசா தனது அன்னையை மறந்துவிடவில்லை. அவள் தன் தாய்க்கு எழுதிய கடிதத்தில் அன்புள்ள அம்மாவிற்கு, இங்கு எனது வாழ்க்கை நலமாக அமைந்துள்ளது. எல்லோரும் நலமாக இருக்கிறோம். நீங்கள் அனைவரும் நலமா? நான் இவ்விடம் ஓர் ஆசிரியையாக, அதுவும் தலைமை ஆசிரியையாகப் பணி புரிகின்றேன். எல்லோரும் எனது பணியைச் சிறப்பான விதத்தில் பாராட்டுகிறார்கள் எனக் கடிதம் அனுப்புவதுடன், பதில்களும் ஆறுதல் அளிப்பனவாக அமைந்தன. அதன்பிறகு 1937 மே 14ல் கன்னியர் வாழ்வின் இறுதி வார்த்தைப் பாட்டையும் ஏற்று அதனை ஆயுள் பூராவும் காப்பதாக உறுதியும் எடுத்தார்.

ஆசிரியப் பணியாற்றிய இத்தனை ஆண்டுகளிலும் கல்விப் பணியுடன் திருப்தியடைந்து இருந்து விடாது மனித நேய உந்துதல் உள்ளிருந்து அழுத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க , மனிதத்துவத்தைப் புனிதப் படுத்துவதில் சளைக்காத சமூக அன்னையாக வாழ்ந்து ஆண்டவனை மகிமைப்படுத்த வேண்டும் எனும் ஆவல் மேலோங்கி நின்றது.

இதற்கு மெருகூட்டுவது போல அவளது பள்ளிக்கூடச் சுவர்களுக்கு வெளியே தெரிந்த சேரிக்காட்சி அமைந்தது. அந்நாட்களில் அப்பகுதிக்குப் பங்குத்தந்தையாக இருந்த அருட்தந்தை ஜூலியன் ஹென்றியும் சேரிப் பணிகளில் ஈடுபாடுடையவராக இருந்தமை இவருக்கு மிக வாய்ப்பாயிற்று.

தான் புரிவது ஆசிரியப்பணி, செய்ய நினைப்பது மனித நேயத்தின் ஆழ, அகலங்களைத் தொட்டுப் பார்க்கிற ஏழைகளின் பணி. இதற்குத் தன்சபை இடமளிக்காது என்பது தெரியும். அதனால் அதிக வருத்தமும், ஆழ்ந்த வேண்டுகலமாக இருந்தார். அந்தக் காலம் வருமா? தன் கனவு நனவாகுமா? என்கின்ற தாகத்தில் நாட்கள் ஓடிக் கொண்டிருந்தன. கல்கத்தா சூழலை அறிய அன்னை முயன்றாள்.

வங்கம் ஒரு வரலாற்றுப் பூமி இந்திய மண்ணுக்கு இணையற்ற இலக்கிய வாதிகளையும் அறிஞர் பெருமக்களையும் பெற்றுக் கொடுத்த பூமி சுபாஸ் சந்திரபோஸ், ராசாராம் மோகன்ராய், கவிக்குயில் சரோஜினி நாயுடு, கீர்த்தனை வாயிலாகக் கீர்த்திமிக்க ரவீந்திரநாததாசுர் போன்ற பெரியார்களைத் தன் மடியில் ஈன்று மலரச் செய்த மகத்தான மண்தான் வங்கம் என அறிந்தாள் இவற்றுக்கு நேர் மாறாக ஏழைகளின் பாசறையாக, வாழ்நாள் முழுவதும் வருத்தப்பட்டுப் பாரம் சுமப்போர், வறுமையிலே வாழ்ந்து நொந்தோர், அகதிகளாய் உள் நுழைந்தோர் அனைவரையும் சுமந்து, அல்லலுறும் சேரியாக வாழும் கல்கத்தாவைக் கண்டு கலக்கமுற்றார். வெண்முகிலாய்ப் பறந்து வந்த வெள்ளை மனம், கவலையுற்றுக் கருமுகிலாய்க் காட்சி தந்தது. நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

1946ல் இந்தியாவுக்குச் சுதந்திரம் கொடுக்க ஆங்கில அரசு இரங்கி, இறங்கி வந்த நேரமது ஆனால் அந்தச் சுதந்திர இந்தியாவின் அதிகார பீடத்துக் கதிரையைப் பிடிப்பதற்கு இந்திய மக்களுக்குள்ளேயே போட்டி எழுந்தது. அதனால் இந்து முஸ்லிம் மக்களிடையே இனக் கலவரம் ஆரம்பமானது.

இந்துக்களும், முஸ்லிம்களும் இந்தியாவின் இரண்டு கண்கள் என்ற உணர்வு வேரறுக்கப்பட்டது. கல்கத்தா முழுவதும் கலவரத்தால் அந்தகார இருளில் மூழ்கியது. பல்லாயிரக் கணக்கான மக்கள் காயமுற்றும் மரணித்தும் போயினர். யுத்த பூமி இரத்த பூமியானது. உணவுப் பொருட்கள், அத்தியாவசியத் தேவைப் பொருட்கள் கிடைக்காத பஞ்ச நிலை. தன் பாடசாலை விடுதியில் தங்கி இருக்கும் 300 மாணவிகளுக்கு உணவோ அத்தியாவசியப் பொருட்களோ எதுவுமில்லை. ஏற்கனவே இனக் கலவரத்தினால், விடுதியை விட்டு வெளியேற முடியாமல் துவண்டு போயிருக்கும் தன் பிள்ளைகள் உணவின்றி வாடிவிடுவார்களே, என்ற தாயன்பு ஏக்கத்தால் விடுதியின் கதவைத் திறந்துகொண்டு தெருவுக்கு வந்த தெரேசா திடுக்குற்றார்.

வெறிச்சோடிப்போன வீதி, கத்தியால் குத்தப்பட்டு குற்றுயிரான மனிதர்கள், இரத்த வெள்ளத்தில் சிதறிக் கிடக்கும் பிணங்கள், இவற்றைப் பார்த்துத் தெரேசாவின் மனம் கலங்கியது. மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு தெருவோரம் நடந்து சென்றாள். வீதியால் வண்டியில் வந்த இராணுவவீரர் அவளை வெளியே வரவேண்டாமெனத் தடுத்தனர். அவள் தன் குஞ்சுகளுக்கு உணவில்லையே! என்பதைத் தெரியப்படுத்தியதும், அவர்கள் தம்மிடமிருந்த கொஞ்ச அரிசியைக் கொடுத்து அவளை உள்ளே தள்ளி விட்டனர்.

எவ்வளவு ஆபத்தான நிலையிலும், தன் குஞ்சுகளுக்காக , இரை தேடிச் செல்லும் பெலிக்கான் பறவையினைப் போல வெளியே உணவைத் தேடி வந்த சகோதரி தெரேசாவின் நிலை தோன்றியது. உணவு கிடைத்த சந்தோஷம் ஒரு புறம், உணர்வைக் கிளறிய காட்சிகள் மறு புறம், மனித நேயத்தை மறந்து ஏழை இதயங்கள் அழிந்து போவது, தனக்கு உடன்பாடான செயல்களில்லை என உறுதி பூண்டாள்.

நான்கு சுவர்களுக்குள் சுருங்கிக் கிடக்கிற பணி வாழ்வை விரும்பாத உணர்வில், அன்று தெருக்களில் கண்ட அவலமான, குரூரமான நிலைகளுக்கு ஒரு பாதை திறக்க வழி தேடினாள். பள்ளிக்கூடம் தான் பணிக்களம் என்றாலும் அவள் நினைவெல்லாம் சேரிகளைச் சுற்றியே சூழ்ந்து நின்றது. அதன் பின் தியானம் செய்யும் முகமாக டார்ஜிலிங் நோக்கிப் பயணமானாள். பயணத்திலும் கல்கத்தா வீதியில் கண்ட கலவரக் காட்சிகளே நினைவில் வந்தன, அதை மறக்க முடியாது பிராத்தனையில் ஈடுபட்ட வேளையில் ஓர் அசரீரி வாக்கு அவள் இதயத்தைத் தட்டியது.

சேரிகளுக்குச் செல் சேவைகளைச் செய்

என்று ஒரு குரல். உண்மைதான் அது ஆண்டவன் குரல் தான் என அறிந்தாள்.

அழைத்தலுக்குள் இன்னொரு அழைத்தலா? எனும் ஆவலை ஆண்டவன் பாதத்தில் வைத்துச் சிந்தித்தாள். அந்த நினைவும் அந்த நாளும் தான், அன்பின் பணியாளர் சபையின் தோற்றத்துக்கு அத்திவாரமிட்ட நாள் 10.9.1946 ஆகும்.

இறைவன் கன்னியாக அழைத்தது முதல் அழைப்பு, ஏழைகளின் கண்ணீரைத் துடைக்கும் தாயாக அழைப்பது இரண்டாவது அழைப்பு, எனப் பூரிப்படைந்தாள். ஏழைகளின் சேரிக்குள் மழைக்கால நிலவாகக் கால் பதிக்க, நெடு நாட்களாக எதிர்பார்த்திருந்தவளுக்கு, எப்படியாவது ஏழைகளுக்கு உதவ வேண்டும், இதற்குக் கல்விப் பணியிலிருந்து விலகுவதுதான் முதல் வழி, என்பதற்கு இந்த அழைப்பானது அவளுக்கு வலுவூட்டியது.

இதில் தன் நோக்கத்தைத் தன் ஆன்ம குருவான வான் எக்சம் அடிகளாரிடம் எடுத்துரைத்தாள். அருட் தந்தை வான் எக்சம் அடிகளார், பேராயர் பெரியர் அவர்களிடம் எடுத்துரைத்து முடிவு கூறுவதாகக் கூறினார். பேராயர் பெரியருக்குச் சகோதரி தெரேசாவும் தான் தொடங்கவிருக்கும் இந்தச் சபை பற்றி அனுமதி கேட்டுக் கடிதம் எழுதினார். அதில் தான் தொடங்க இருக்கும் புதிய சபைக்காக லொரேட்டோ மடத்திலிருந்து விலகித் தனித்துப் பணி புரிய அனுமதி கேட்டிருந்தார். அக்கடிதத்தைப் படித்தும், தந்தை வான் எக்சம் அடிகளாரிடம் கேட்டும், அறிந்து கொண்ட பேராயர் கடுங்கோபங்கொண்டு இது முட்டாள் தனமான செயல். உங்களுக்குக் கூட அனுபவம் இல்லையா? அவளைப் பற்றி எனக்கு ஆரம்பமுதலே தெரியும். மேற்குவர்த்தியினைக் கூடக் கொளுத்தத் திராணியற்றவள். இப் பெருங்கருமத்தை எங்ஙனம் ஆற்ற முடியும்? எரிந்து தள்ளினார். இதனால் சகோதரி தெரேசா மனம் சோர்ந்து போனாள்.

தந்தை வான் எக்சம் அடிகளார் தெரேசாவைச் சந்திக்கிற போது எல்லாம் ஆறுதல் சொல்லி இது ஆண்டவன் அழைப்பாக இருந்தால் நிச்சயம் நிறைவேறும் கவலை வேண்டாம் என அறிவுறுத்தி வந்தார். கோபங் கொண்டு பேராயர் ஏசிவிட்டாலும் அவர் அதன் பின்னணி, அதாவது பின் விளைவுகளை அவர் சிந்திக்காமல் இல்லை. பேராயர் நினைத்தது இது தான்:

சகோதரி தெரேசா நினைப்பது மாதிரி, சேரிகளில் சேவைகளைச் செய்வது என்பதும், கல்கத்தா வீதிகளைப் பணிக்களமாக்கிக் கொள்வதென்பதும் ஒரு பெண்மணிக்கு ஏற்றதல்ல அதுவும் அல்பேனிய நாட்டுப் பெண்ணுக்கு, இந்திய கலாசாரப் பின்னணி பற்றி அதிகம் தெரியாது. அது மட்டுமல்ல, ஒரு சபையையோ, அல்லது இயக்கத்தையோ கட்டியெழுப்ப வேண்டு மென்றால், அதை நிர்வாகப்படுத்த போதுமான நிதி வசதி வேண்டும். இதெல்லாம் எப்படி சாத்தியமாகும் என்பது பற்றியே நினைத்தார். சகோதரி தெரேசா பொறுமை இழந்து விரக்தியடைந்தா. இதை அவதானித்த மடத்துத் தலைவி அவ்வை வேறு இடத்துக்கு மாற்றி விட்டார்.

சகோதரி தெரேசாவின் விடயத்தில் பேராயர் அவர்கள் கோபமடைந்திருந்தாலும் அவரை மாற்றிய விடயம் அவருக்குக் கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை. அதனால் அவருக்கு ஆன்ம நலன்களைக் கவனிக்க அருட் தந்தை வான் எக்சம் அடிகளையே பொறுப்பாக இருக்க நியமித்தார்.

தெரேசாவும் நம்பிக்கையைத் தளர விடாது, கடவுள் துணை செய்வார் எனும் திடமுடன் பேராயருக்குக் கடிதங்களை எழுதிக் கொண்டேயிருந்தார். இதனிடையே பேராயர் பெரியர் அவர்களது முயற்சி, தெரேசாவைத் திரும்பவும் என்டேலி மடத்துக்கு மாற்றலாகி வர வழி வகுத்தது. இச் செயல் தெரேசாவுக்கு மன மகிழ்வைக் கொடுத்தது. கடிதத் தொடர்புகள் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. பேராயர் பெரியர் அருட் தந்தை வான் எக்சம் அடிகளை அழைத்து, "நான் உரோமைக்குச் செல்கிறேன். அங்கே சபைத் தலைவர்கள், பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் களையும் சந்தித்து, சகோதரி தெரேசாவின் புதிய சபை பற்றிப் பகிர்ந்து பேசி விட்டு, அதன் வழியாக வரும் முடிவைக் கடவுள் தரும் முடிவாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிவு செய்து விட்டேன்." என்று செல்லி விட்டுப் புறப்பட்டார்.

சகோதரி தெரேசா ஓரிரு மாதங்கள் தன்னை நற்கருணை நாதரிடம் ஒப்படைத்து விட்டுப் பொறுமையாகக் காத்திருந்தாள். பேராயர் திரும்பி வரும் நாளில் தந்தை வான் எக்சம் அடிகளார் விமான நிலையத்திற்கே பேராயரை வரவேற்கச் சென்று விட்டார். பேராயர் அவரிடம் மேற்படி விடயத்தை மறந்து விடுங்கள் என்று மட்டும் சொல்லி விட்டு ஓராண்டு காலம் அமைதியாகவே இருந்து விட்டார். சகோதரியின் மனமோ ஏழைகளின் பூமியைப் பயிரிடும் பணியிலேயே ஊன்றிக் கிடந்தது. அதனால் ஒவ்வொரு வினாடியும் ஒவ்வொரு யுகமாக அவளுக்குக் கழிந்தது. ஆயினும் பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தார். நம்பிக்கை தளரவில்லை. 1948 ஜனவரியில் உரோமைக்கும், டப்ளினில் உள்ள "லொரேட்டோ மடத்தலைவிக்கும், தனது எண்ணத்தை வெளியிடப் பேராயர் சகோதரி தெரேசாவுக்கு அனுமதி அளித்தார்.

உடனே தெரேசா, தாய் மடத்துத் தலைவிக்கு லொரேட்டோ சபையில் இருந்து நீங்கி, ஏழை மக்களுக்காகச் சேவை செய்யவும், சேரிகளில் வாழும் எளியவர்களுக்குப் பணிபுரியவும், என்னை அர்ப்பணிக்கிறேன். அத்துடன் இதே பணியைச் செய்யக்கூடிய சில தொண்டர்களை அடியேன் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்." என்று தன் மனதில் இதுவரை காத்து வைத்திருந்த கனவையெல்லாம் கடிதத்தில் வரைந்து அனுப்பினாள். பேராயரும் தன் கைப்படக் கடிதம் எழுதி டப்ளின்பிலுள்ள லொரேட்டோ கன்னியர் மடத்துத் தலைவிக்குத் தெரேசாவின் புதிய சபைக்கான ஆர்வத்தை விளக்கி ஆதரவு கேட்டு எழுதினார்.

கிறிஸ்தவ திருச்சபையின் அடிப்படையில் இரண்டு விதமான பணிக்களங்கள் உள்ளன. ஒன்று **Exclaustration**- கற்பு, ஏழ்மை, கீழ்ப்படிதல், போன்ற வார்த்தைப்பாடுகளை ஏற்றுப் பேராயரின் நேரடி அதிகாரத்தில் செயற்படுவது. இரண்டாவது **Secularization**- கன்னியர் மடத்தைத் துறந்து முழுவதுமாகத் தனித்துச் செயற்படுவது. தந்தை வான் எக்சம் அவர்களும், தெரேசா அவர்களும், விரும்பியது **Exclaustration** அமைப்பே. டப்ளின் மடத்துத் தலைவியின் விருப்பமும் அதுவே. பேராயர் பெரியர் அவர்கள் அதை விரும்பாது, உரோமைக்கு அனுப்பும் கடிதத்தில் **Exclaustration** என்பதைக் கீறி விட்டு, **Secularization** என எழுதி அனுப்பினார். பங்குத் தந்தையாலும் சகோதரி தெரேசாவாலும் அதற்கு மறுப்புச் சொல்ல முடியவில்லை. விண்ணப்பங்கள் விரைந்த சில மாதங்கட்கிடையிலேயே, அயர்லாந்து தாய்மடத்திலிருந்து, விலகுவதற்கு அனுமதி கிடைத்து விட்டது. சகோதரி இறை சித்தப்படி நம்புவது நடக்கும் என்னும் பதிவுடன் தொடர்ந்து விசுவாசமாக இருந்தார். ஐந்தாவது மாத முடிவில் 1948 ஆகஸ்ட் முதல் வாரம் உரோமாபுரியில் இருந்து பதில் வந்ததும், பேராயர் பங்குத் தந்தை அவர்களை அழைத்து தெரேசா நினைத்தது நடந்து விட்டது. அதுவும் அவள் நினைத்தது போலவே, **Exclaustration** எனும் அமைப்புக்கே கிடைத்தது, அதிக மகிழ்ச்சியாகி விட்டது. பங்குத் தந்தை ஞாயிறு பலிபூசையின் பின்பு தெரேசாவிடம் அப்பத்திரத்தை வழங்கினார்.

பத்திரத்தைப் பெற்ற உடனே தெரேசாவின் மன நிலையைக் கூற வேண்டுமா? உள்ளம் குளிர்ந்தது. சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன் மழை சொரிந்தது போல் இதயம் மகிழ்ந்தாள். பங்குத் தந்தையும் கூட மகிழ்ந்து, இனிமேல் உமக்குப் பேராயர் பெரியர் அவர்களே, தலைமைப் பொறுப்பாளர். அவரின் கீழ் ஓராண்டு காலம் பணி செய்து காட்டவேண்டுமென்று கூறி, ஆசீர்வதித்து அனுமதிப் பத்திரம் மூன்றில் ஒரு பிரதியைத் தெரேசாவிடம் வழங்கினார். இரண்டாவதைப் பேராயருக்கும், மூன்றாவதை உரோமைக்கும் அனுப்பினார். பத்திரம் கிடைத்ததும் அன்று முழுவதும், ஆண்டவனுக்கு நன்றி செலுத்துவதிலேயே நாளைச் செலவிட்டார்.

சேரிகட்குச் செல்ல வேண்டும். அன்புப்பணி புரியவேண்டும். அன்பின் பணியாளர் சபையை நிறுவ வேண்டும். எனும் அடிநோக்குகள் முன் நோக்க, பேராயரின் கீழ் ஓராண்டு காலம் பரிசீலனைக் காலத்தைத் தொடங்கப் புறப்பட்டு விட்டார்.

மடத்துத் தலைவி தாயார் செனாக்கிள் அவர்களிடம் விடை பெறும் பிரிவுத் துயர், சொந்த வீட்டை விட்டு வந்த போதும் கூட இல்லாத அளவுக்கு மிக்கதாயிற்று. பதினேழு ஆண்டுகளுக்கு மேலாகப் பணியாற்றிய இடம், பழகிய உள்ளங்கள், பாசங் கொண்ட இதயங்கள் அனைத்தையும் விட்டுப் போவது கஷ்டமாகத்தான் தோன்றியது. சகோதரிகள், மாணவிகள் அனைவரின் மனநிலைகளும் அவ்விதமே. இவைகள் அனைத்தையும் தன்னுள் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு, அருட் தந்தைவான் எக்சம் அடிகளார் ஆசீர்வதிக்க, மேலைக் கலாச்சார உடைகளைக் களைந்து, இந்தியப் பெண்களின் சேலையை உடுத்திக் கொள்ள முன் வந்தார்.

இந்தியப் பெண்மணி போல் தெரேசா, வெள்ளை நிறப் பருத்திப் புடவையில், மூன்று நீலக் கோட்டுக் கரையுடன், முக்காடு போட்டு, நித்திய வாழ்க்கைக்கும், வேள்விக்கும் பாலம் அமைக்கின்ற பாங்காகக் காட்சி தந்தார்.

முன்று சேலைகளை எடுத்து, ஒன்று உடுத்திக்கொள்ள, இன்னொன்று துவைத்து மாற்றி உடுத்த, மூன்றாவது அவசரத்தேவை அல்லது சிறப்பு நிகழ்ச்சிகட்காய், அத்துடன் ஒரு சிலுவை, ஒரு செபமாலை இவைகள் தான் இனிமேல் நான் வாழ் நாள் பூராவும் சுமந்து செல்லப் போகின்ற சொத்துக்கள் என்றார்.

அவற்றைப் பங்குத் தந்தை வழியாகப் பெற்று ஆசியும் வாங்கிக் கொண்டார். லொரெட்டோ மடத்துத் தலைவி செனாக்கிள் தாயார். அவர்களிடமும் ஆசி பெற்றுச் சாதாரண இந்தியப் பணிப் பெண்ணின் தோற்றமானார்.

இந்தியரோடு இந்தியராய், ஏழைகளோடு ஏழைகளாய் அநாதைகட்கு அன்னையாக ஆசைப்பட்ட சகோதரி அந்த உடைகளில் அலங்கரிக்கப்பட்டு நிற்கிறார். சேரிகளில் சுகாதார சேவை செய்வதற்காக பாட்னா நகரிலுள்ள மெடிக்கல் மிஷன் சகோதரிகள் நடத்தும் திருக்குடும்ப மருத்துவ மனையில் பயிற்சி பெறச் சென்றார்.

இப்போது அவருக்கு வயது 38. மருத்துவப் படிப்பில் 3 மாதங்கள் கழிந்த பின் 1948ம் ஆண்டு டிசம்பர் 15ம் நாள் கல்கத்தா திரும்பினார்.

கல்கத்தா கண்ட கருணை மழை

வெண்முகிலாய்த் தோன்றிக் கார் முகிலாய் மனம் நெகிழ்ந்து, கல்கத்தா பூமியில் கருணை மழையாகக் கால் பதித்தவர் தான் ஆக்னஸ் எனும் தெரேசா. டிசெம்பர் 21 ம் நாளே பணியைத் தொடங்கி விட்டார். ஐந்து ரூபாய் மூலதனத்துடன் ஏழைகளின் பூமியை ஏற்றெடுத்துப் பார்த்தார்.

தோரணம் கட்டித் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் தொகுதியைக் கண்ணெதிரே காண்கிறார். ஆங்காங்கே அகதியாய்த் திரியும் அரை நிர்வாணச் சிறுவர்கள், கவலையில் தோய்ந்து வாடிக் கருகிய முகங்கள், மூங்கிற் குச்சிகளாய் இளைத்திருந்த கை கால்கள், எண்ணெய் இல்லாத தலைகளோடு, சக்தியின்றிப் பாதையில் அலையும் பாரதச் சிறார்கள், வெண்ணிறச் சேலையில் தேவதை ஒன்று தேடி வந்ததாகப் பார்க்க வந்த மககள் கூட்டம். இவை எல்லாம் கண்ட தெரேசா

என்றாவது ஒரு நாள் நமக்கு விடிவு வருமா?
நம் வாழ்க்கை மலருமா?
விதைகள் முளைக்குமா?
விளைச்சல் பெருகுமா?
பஞ்சம் நீங்குமா?
பட்டினி ஒழியுமா?

என ஏங்கி வேதனை விளிம்பில் வேகும், வறியவர் வாழ்க்கை நிலையினை மாற்றிட மனம் தளராது உழைத்திடத் துணிந்தார்.

கூரை, கூரையாகக் குனிந்து குறைகளைக் கேட்டறிந்தார். அடுத்த நாளே ஒரு சிறு பள்ளிக்கூடம் ஐந்து சிறுவருடன் ஆரம்பமாகி கல்வியையும் சுகாதாரத்தையும் கற்றுக் கொடுக்கும் காரியாலயம் அதுவாகவும் அமைந்தது.

கன்னியர் மடத்தை விட்டு வெளியே வந்த தெரேசா தங்குவதற்கு ஓரிடம் வேண்டுமே. அதற்கு வான் எக்சம் அடிகளார் முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். பங்கிலே தன் நண்பர் ஆல்பேட் கோமஸ் வீட்டில் நோயுற்றிருந்த அன்னையை ஆசீர்வதிக்கச் சென்றார். அங்கே வீட்டுத் தலைவரை நோக்கி ஏழை எளிய மக்களுக்குப் பணிவிடை புரிய, விட்டு வெளியே வந்து மக்களோடு மக்களாக இருந்து சேவை செய்ய இந்த சகோதரி விரும்பி இருக்கிறார். மேலிடத்து அனுமதிகளும் பெற்றுத் தயாராக இருப்பதால் அவர்களைத் தங்க வைக்க ஓர் இடம் வேண்டுமே எனக் கேட்டு நின்றார்.

கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்த கோமஸ் குடும்பத்தினர் தங்கள் வீட்டின் மேல் மாடியைக் காண்பித்தனர். அதனைப் பார்த்துப் பூரிப்படைந்த பங்குத் தந்தையார் மறு நாளே தெரேசாவைக் கூட்டி வந்து அதில் குடியேற்றினார்.

அங்கே தளபாடம் என்று ஒரு மேசையும் நாற்காலியும் மட்டும் இருந்தன. இவை போதுமா? என்று தந்தையார் கேட்டார். அதற்கு சகோதரி நான் இங்கு வசதியாக வாழ வரவில்லை. இடமொன்று கிடைத்ததே போதும். என்று விடை பகர்ந்தார். தன்னந்தனியாக மாடியறையில் குடி புகுந்த பாவைக்கு 1949ம் ஆண்டு மார்ச் 19ம்நாள், உறுதுணையா, உரிய நேரத்தில் தெரேசாவின் முன்னாள் மாணவி சுபாஷினி தாஸ் வந்து சேர்ந்தாள்.

இவரும் கன்னியராகப் புனிதம் பெற்று தெரேசாவின் இயற் பெயரான ஆக்னஸ் என்ற பெயரையே தாங்கி நின்றார். அதனால் சுபாஷினி தாஸ் சேர்ந்த நாளிலிருந்து, சகோதரி தெரேசா சகோதரி தெரேசா அன்னை தெரேசா என அழைக்கப்பட்டார். நாமும் இனிமேல் அன்னை தெரேசாவாகவே வரலாற்றைப் பார்ப்போம்

இன்னும் சில நாட்களில் இன்னொரு மாணவியான மதலேனா கோமஸ் என்ற பெண்ணும் அன்னை தெரேசாவிடம் கன்னியாகச் சேர்ந்தார். இவர் தன் பெயரை ஹெர்ரூட் என்று மாற்றிக் கொண்டார். இவர்கள் இருவருமே அன்னை தெரேசாவுக்கு ஆரம்பகாலத்தில் வலது, இடது கரம் போல் பணியாற்றிய இளைய புறாக்கள். அதற்குப் பின்னர் சகோதரி டோரத்தியும், சகோதரி மார்க்ரெட் மேரியும் வந்து பணிக்களத்தில் ஐவராயினர். என்னே புதுமை! பத்து மாதங்கள் கடப்பதற்குள்ளேயே பத்துக் கன்னியர்கள் வந்து அன்னையுடன் இணைந்தனர்.

இதனைக் கண்டு பிரமித்த கோமஸ் அவர்கள், இதில் பத்துப் பேர் தங்குவது தர்ம சங்கடம் என எண்ணி, மூன்றாவது மாடியிலுள்ள ஒரு பகுதியையும் கொடுத்தார். அங்கே அவர்கள் தமக்குத் துணையாக நற்கருணை நாதரைப் பீடமேற்றி வணங்கி வந்தனர்.

1949 ஆகஸ்டு 16ம் நாள் ஓராண்டு பரிசீலனைக் காலம் முடிந்து விட்டது. இனி அன்னை தெரேசா தன் பணியின் எதிர்காலம் பற்றி ஒரு முடிவு எடுத்தாக வேண்டும். அதாவது பழையபடி லொரெட்டோ மடத்துக்குத் திரும்புவதா? அன்றேல் புதிய சபையின் பாதையைத் தொடர்வதா? இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பேராயருக்கு அறிவிக்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடு.....

தொடங்கிய பணியில் தோல்வி வந்தாலும், தொல்லைகள் நேர்ந்தாலும், ஏற்று முன் செல்வேன் என்ற மனவுறுதியில், எல்லாம் இறைவன் சித்தத்தின்படி பணி செய்ய விரும்புவதாக அறிவித்தார். இதே சமயம் அன்னை தெரேசாவுக்கு இந்தியக் குடியரிமையும் கிடைத்தது. இனி இந்திய மண்ணில் சளைக்காத பணி செய்ய எவ்வித தடையுமில்லை. தனது பணித்தளத்தை விரிவு படுத்தவும், வேண்டியவிடத்தில் கிளைகளைப் பரப்பவும் சித்தம் கொண்டார். பணித்தளத்தின் எல்லாச் சட்ட திட்டங்களையும் வரைந்து பங்குத் தந்தையூடாகப் பேராயருக்கு அனுப்பி வைத்தார்.

அதிலே கற்பு, ஏழ்மை, கீழ்ப்படிதல் என்கிற மூன்று வார்த்தைப்பாடுகளுடன், முதன் முறையாக ஏழைகளுக்கு முழுமனதுடன், இலவச சேவை புரிதல், என்கிற நான்காவது வார்த்தைப்பாடு ஒன்றையும் வகைப்படுத்திக் குறித்திருந்தார். அதைப் பேராயர் நிலையம் அங்கீகரித்து, இந்தச் சபையை உயர்த்தியது. இந்த அன்பின் பணியாளர் சபை 1950ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 7ம் நாள் 12ம் பத்தினாதர் என்ற புனித பாப்பரசரின் அங்கிகாரம் பெற்று விளங்கியது. அன்று காலை கல்கத்தா பேராயர், அன்னை தங்கியிருந்த இல்லத்தின் சிற்றறையில் நடைபெற்ற திருப்பலியின் பின் பாப்பரசரின் அங்கீகாரக் கடிதம் வான் எக்சம் அடிகளாரால் வாசிக்கப்பட்டு, அன்னை தெரேசாவிடம் வழங்கப்பட்டது. அப்பத்திரத்தில் இந்தச் சபை, அன்பின் பணியாளர் சபை [Missionaries of Charity]என அழைக்கப்படும். இதன் முக்கிய நோக்கம் நகரங்களிலும், கிராமங்களிலும் வாழும், மிகவும் ஏழை எளிய மக்கள், ஆதரவற்றோர், தொழுநோயாளர், இறக்கும் தருவாயில் இருப்போர், இவர்களுக்கு, இலவச, பணி புரிவதாகும் என்று இருந்தது. இதனைப் பெற்ற அன்னையின் கண்களில் கண்ணீர் சொரிய இதயம் புளகாங்கிதம் அடைந்தவரானார்.

அன்னை பணியின் விரிவாக்கம்

1. நிர்மல் ஹிருதய் இறப்போர் இல்லம்

வாழ்ந்து முடிந்த வயோதிப உள்ளங்களெல்லாம், கடைசிக் காலத்திலாவது அன்பான அரவணைப்பில், அமைதியாக, நிம்மதியான நிலையில் கண்முட மாட்டோமா? என்று கலங்கி யிருந்தனர். இப்படி ஆதரவற்ற நிலையில், ஆறுதல் தேடும் ஆயிரக் கணக்கான ஆன்மாக்களுக்கு, தேறுதல் தருகின்ற தெய்வீக கூடாரந்தான் நிர்மல் ஹிருதய். தூய்மையான இதயம் என்பது அதன் பொருளாகும்.

அன்னை கன்னியர் மடத்தை விட்டு ஒரு நாள் வெளியே வந்த சமயம், அவர் தெருவில் கண்ட கோரக்காட்சி அன்னை தெரேசாவின் இதயத்தைப் பதறச் செய்து விட்டது. ஓர் அநாதையான அம்மா, சாக்கடை ஓரத்தில் படுத்துக் கிடந்தாள். அவரது உடலை எறும்புகளும், எலிகளும் அரித்து விட்ட நிலையில், உயிர் மட்டுமே ஊசலாடிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்.

Image:HomeForTheDying-Calcutta.jpg

[From Wikipedia, the free encyclopedia](#)

ஆண்டவன் படைத்த உயிர் இப்படிப் பரிதாபமாக மரணிப்பதா? என மனம் நொந்து, அவரது உடலைத் தூக்கிச் சுமந்து சென்று, மருத்துவ மனையில் சிகிச்சை அளிக்கக் கேட்டார். மருத்துவர் சிகிச்சை அளிக்க மறுத்தனர். விடாப்பிடியாக அவ கேட்டு கெஞ்சி நிற்கும் நெஞ்சத்திற்கு அஞ்சிச் சிகிச்சை செய்து காப்பாற்றினார். இப்படி எத்தனையோ உயிர்கள் பிழைப்பதற்கு அன்னை எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் ஏராளம். அவ்வப்போது கிடைத்த அவமதிப்புக்களும் தாராளம். ஏழைகட்கு இரங்கும் ஈரமனம் படைத்தோரைத் தேடுவதில் பிரச்சனைகளும் தோன்றாமலில்லை. ஆனால், இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மரணமாவது நிம்மதியாக இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சேரியில் ஒரு குடிசையை வாடகைக்கு எடுத்தார். இறந்த பின் அவர்களை அடக்கம் செய்யப் பல பணிகளையும் மேற்கொண்டார்.

சாக்கடை ஓரங்களில் இப்படிப்பட்ட அநாதைகள், அபலைகள் விலங்குகளைப் போல இறந்து போகிற நிலையை மாற்றுவதே தனது முதற்பணி என்கிற நோக்கத்துடன் செயற்பட்டார். இறந்து போகும் நிலையில் இருக்கும் பலரை அதில் தங்க வைத்தார். இரண்டு வருடங்களில் அந்த இடத்தில் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. அதன் பின் மாநகராட்சி சுகாதார அதிகாரி டாக்டர் அகமது என்பவரோடு தொடர்பு கொண்டார். காளி கோயிலின் அயலில் இரண்டு தர்ம சாலைகளை 1952 ஆகஸ்டு 22ல் பெற்று, அடுத்த 24 மணி நேரத்தில் அந்தச் சேரிப் பகுதியில், இறக்கும் நிலையில் கைவிடப்பட்டோர் அனைவரையும், அருட் சகோதரிகள் துணையுடன் கொண்டுவந்து சேர்த்தார்.

பணிகள் நல்லபடியாக நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கும் போது இளைஞர்களும், கோவிற பூசாரிகளும் காளி கோயிலின் பக்கத்திலே கர்த்தரின் பணியாட்களா? இது கூடவே கூடாது என்று கற்களை வீசி அன்னையைக் கொல்லப் போவதாகப் பயமுறுத்தினார். அன்னை, இல்லத்திற்கு வெளியே வந்து கொல்ல வேண்டுமானாற் கொண்டு விடுங்கள். ஆனால், கடைசிக் காலத்தில் கவலையில்லாமற் கண்முட ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் இந்த ஆன்மாக்களை அமைதியாகச் சாக விடுங்கள் என்று சொன்னார்.

இதைக் கேட்ட அத்தனை பேரும் அமைதியாகப் போய் விட்டார்கள். ஆயினும் பணியின் ஆரம்பத்திலேயே இத்தகைய எதிர்ப்பு என்றால், தன்னுடைய தலைமைப் பீடம் தன் பணிக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து விடுமோ என்ற பயத்தினால், அருட் தந்தை வான் எக்சம் அடிகளாருடன் தொடர்பு கொண்டு ஆலோசிக்கலானார். காவந்துறையினரிடமும் அறிவித்தனர்.

அதன் பின் ஓரளவு எதிர்ப்பு குறைந்தாலும் காங்கிரஸ் தலைவர் மூலம் அவர்களை விரட்ட ஆயத்தம் நடந்தது. வந்தவர் கூட்டத்தினருடன் வந்து, நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டதும் அவர் மனம் மாறி விட்டது. மதங்களைக் கடந்து சாதிகளைக் கடந்து மனிதனை நேசிக்கிற மகத்தான ஒரு பணிக்களத்தை அப்புறப்படுத்தவா நான் வந்தேன்? என மனம் வருந்தினார். எங்கோ பிறந்து எங்கோ வளர்ந்து நம் நாட்டு மக்களின், அதுவும் அழகிக் கிடக்கிற மனிதர்களின் புண்களைக் கழுவிப் புனிதப்படுத்தும் பணியில் இருப்பவர்களையா விரட்டுவது? என்று ஒரு கணம் யோசித்தார். தன்னை அழைத்து வந்த கூட்டத்தினரை நோக்கி இந்தக் கன்னியர்களை விரட்டுவதற்கா என்னை அழைத்து வந்தீர்கள்? அதை நான் மறுக்கவில்லை ஆனால் உங்கள் தாய்மார், சகோதரிகள் இதே பணியைச் செய்வதாக இருந்தால் நான் இவர்களை இங்கிருந்து அகற்றத் தயார் என்றார். அனைவரும் பதில் கூற முடியாது கலைந்து சென்றனர்.

நாளடைவில் காளி கோயில் பூசாரி ஒருவருக்கே இந்த இறப்போர் நல இல்லம் நிர்மல் ஹிருதய நிழல் கொடுத்து அமைதியாக அனுப்பியது என்பது வரலாற்றுச் சிறப்பு. அதன் எல்லாப் பாகங்களிலிருந்தும் அதிகாரிகள், அலுவலர்கள் அனைவருமே சாகக் கிடக்கிறவர்களை இந்த இல்லத்திற்கு அனுப்பத் தொடங்கினர். அன்னை தெரேசா தொடங்கிய இந்த முதற்பணி இன்று உன்னத பணியாக உருக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பணி இப்போ உலகில் 35 நாடுகளில் வியாபித்துள்ளமை மகத்தான அன்புப்பணியல்லவா.

2.

தொழு நோயாளர் இல்லம்

அன்னை தெரேசா செய்து வந்த அருட்பணிகளில் அடுத்த கட்டப் பணி தொழு நோயாளிகளைப் பராமரிக்கும் பணியாகும். இது மனிதனை மனித நேயம் கொள்ள மறுக்கும் மாபெரும் நோய். பாதி மேனியில் மீதி வாழ்க்கையை நடத்தும் மனிதப் பிறவிகள். உற்றார், உறவினர்களாலும், சமூகத்தாலும் உதறித் தள்ளப்பட்ட ஊனப் பிறவிகள். இவர்களைத் தொட்டுத் தூக்கிக் கழுவுகின்ற தோழமை யாருக்கு வரும். அன்னையின் மனம் ஒரு நோயால் நொடிந்து போகும் மனிதன் அம்மனிதன் கவனிப்பாரற்று உதாசீனப்படுத்தும் நிலை இவற்றைத் தாங்க முடியாது தவித்தது. அதன் பயனாக நிர்மல் ஹிருதய் இல்லத்தின் ஒரு பகுதி தொழு நோயாளருக்கென ஒதுக்கப்பட்டது.

தொடருந்து, பேருந்து நிலையங்கள் சாலைகளில் பிச்சைத் தொழிலால் பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருந்த தொழு நோயாளிகளுக்காக, 1952ல் இருந்து முயற்சித்து, 1959ல் பேராயர் பெரியர் அவர்களால் தொழு நோய் மருத்துவ மனை ஹவுராவில் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

இவர்களுக்கு மனமுவந்து தொண்டு செய்ய பெண்கள் இயக்கங்கள் பலவற்றுக்கு அன்னை தெரேசா அழைப்பு விடுத்தார். அநேகர் வந்து சேர்ந்தனர். அந்தக் கூட்டங்களுக்கெல்லாம் ஆன் ப்ளெக்கீ அம்மையார் தலைமை தாங்கினார். இவர் ஏழைகளுக்கு இரங்கும் சுபாவமுடையவர். சாந்தி நகர் உருவாவதற்கு ஊன்று கோலாக இருந்தவரும் இவரே. பின்னர் மோட்டிஜிலில் இரண்டாவது தொழு நோய் இல்லம் அமைக்கப் பட்டது. கல்கத்தா நகரிலிருந்து 200 மைல் தொலைவில் உள்ள டிட்டாக்கூர் என்னும் வெட்டவெளி மைதானமாக இருந்த 34 ஏக்கர் நிலத்தை, வங்கத்தின் முதல்வரான பி.சி ராயிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். அது தொழு நோயாளர் குடியிருப்புக்காகவே தேர்ந்து கொள்ளப்பட்டது.

அன்னையவர்கள் வீடுகள் கட்டுதற்குரிய நிதியையும் கல்கத்தா மக்களிடமே, மகளிர் இயக்கங்கள் மூலமாகத் திரட்டினார். இன்று அந்த இடம் 200 குடியிருப்புக்களைக் கொண்டு சாந்தி நகர் என்று பெயர் பெற்றது.

தற்போது காந்திஜி பிரேம் நிவாஸ் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தொடக்க நிலைத் தொழு நோயாளர் ஒரு பகுதி, முற்றிப் போன தொழு நோயாளர் ஒரு பகுதி, நோய் நீங்கிக் குணமானவர் ஒரு பகுதி எனப் பிரிக்கப்பட்டனர்.

இந்த மூன்றாம் பிரிவினருக்குத்தான் பல குடிசைத் தொழில்கள் , பாய் பின்னூதல், பொம்மை செய்தல், கயிறு திரித்தல் போன்ற கைத்தொழில்களில் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. அவை அடிப்படைத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்குரிய வருவாய் பெற உதவியது.

அன்னை வெறும் நோய்களைக் குணப்படுத்துவதோடு அமையாது, எதிர்கால வாழ்வுக்கும் ஏற்றம் நிறைந்த பாதையை அமைத்துக் கொடுக்கும் பாவையாகவும் விளங்கினார். தொழு நோயாளர்கட்கே வருவாயீட்டும் வழிகளான செங்கற்கூளை, பாற்பண்ணை, அச்சுக்கூடம் என ஒவ்வொரு தொழிலாக ஆரம்பித்தார்.

இவரது பணியையும், நடைமுறைப் பராமரிப்பையும் பார்த்து அகிலமே அசந்து போயிற்று.

3. நிர்மல் சிசுபவன் (குழந்தைகள் காப்பகம்)

பெற்றவர்களை இழந்த பேதைகளையும், குப்பையிற் கிடக்கும் குழந்தைகளையும் கல்கத்தாவில் நிறையக் காணலாம். காரணம் வறுமைக்கோட்டினால் ஏற்படும் பிழையான வாழ்வில் பிரசவித்த குழந்தைகள், வளர்க்க முடியாமல் குப்பைகளில் வீசப்படும் குழந்தைகள், பிரிந்து சென்ற கணவர்களாலும், தற்கொலை செய்து கொண்ட தாய்மாராலும் அநாதையாக்கப்பட்ட குழந்தைகள், மருத்துவ மனையிலிருந்து நிராதரவாக கொண்டு வரப்பட்ட குழந்தைகள், முழுவளர்ச்சியடையாத குழந்தைகள் என அநேக பரிதாப நிலையான குழந்தைகளை அன்னையின் சிசுபவனில் காணமுடியும்.

அன்னை தெரேசா குழந்தைகளைப் பராமரிக்கும் பணியைத் தன் பணிகளில் முக்கியமான ஒன்றாகக் கருதினார். தாய் மடத்துக்குப் பக்கத்திலேயே இரண்டு மாடிகளைக் கொண்ட ஒரு பெரிய வீட்டை வாடகைக்கு எடுத்தார். அதற்கு நிர்மல் சிசுபவன் என்று பெயரிட்டார்.

1953ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 15ம்நாளிற்றான் சிசுபவனுக்கு முதற்குழந்தை கொண்டு வரப்பட்டது. சிசுபவன் மூன்று பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பராமரிக்கப் படுகிறது மூன்று மாதத்துக்கு குறைவான பிள்ளைகள் ஒரு பிரிவிலும், நோய் நொடிகளால் நொந்து வருந்தும் குழந்தைகள் ஒரு பிரிவிலும், தாய் தந்தையரின் அன்பு இல்லாது மனநோயாலும் உடல்நோயாலும் பீடிக்கப்பட்ட குழந்தைகள் ஒரு பிரிவிலுமாக வைத்துப் பராமரிக்கப் படுகிறார்கள். இரவும் பகலும் கன்னியர்கள் ஓயாமல் உடனிருந்து பார்த்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

தனது அரவணைப்பில் வளர்ந்த இவர்களுக்கு, அன்னையின் உதடுகள் விதைத்த அன்பு முத்தங்கள், அந்தக் குழந்தைகளின் வாழ்க்கையை வளமாக்கும் ஏணிப்படிகளாயின என்பதை எவரும் மறுக்கவோ, மறைக்கவோ முடியாது. இதற்குச் சாதனை படைக்கும் சாதனாவின் வரலாற்றைக் கேளுங்கள்.

சாதனா சிறுமியாக இருந்த போது தாய் கண்ணை மூடி விட்டாள். இரண்டாம் தாயை ஏற்பாடு செய்தான் தகப்பன். அவள் தாயல்ல, பேயின் ஸ்தானத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவள். தகப்பன் சாதனாவை தொடருந்து நிலையத்துக்குக் கூட்டிச் சென்று இனிப்பு வாங்கிக் கொடுத்து விட்டு மாயமாக மறைந்து விட்டான்.

இரவு பகலாய் அப்பாவின் வரவைச் சாதனா எதிர் பார்த்துக் காத்திருந்தாள். அழுத குரல் அடங்கும் வேளையில், அருட் சகோதரிகளின் கண்ணில் அகப்பட்டு விட்டாள். சிசுபவனில் சேர்க்கப்பட்டுச் செல்லக் குழந்தையாக வளர்ந்தாள். வனப்படைந்து, வாழ்க்கைக்கும் தயாரானாள். தன்னை ஆதரித்த இல்லத்துக்கு நன்றி கூறிப் புதுவாழ்விற்குத் திரும்பினாள். அவளுக்குத் திருமணம் முடித்து வைத்துச் சகோதரிகளாலேயே வாழ்வதற்கு வீடும் ஒன்று கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டது.

இந்த சிசுபவனை பிரித்தானிய முடிக்குரிய இளவரசர் சார்ள்ஸ் அவர்களும் வருகை தந்து பார்வையிட்டுப் பாராட்டு தெரிவித்துச் சென்றது பெருமைக்குரியது.

குழந்தை இல்லத்துச் சுவரில் காண்பது

நினைத்துப் பார்த்து நேரத்தை ஒதுக்கும்
செபத்துக்கென்று சில மணித் துளிகள்
சிரிப்புக்கென்று குறிப்பிடும் நேரம்

ஆற்றலின் ஊற்று அங்குதான் உண்டு.
வல்லமைச் சிகரம் வளரும் இடம் அது.
ஆன்ம வீணையின் இன்னிசை இதுவே

விளையாடிடவும் வேண்டும் நேரம்
அன்பு காட்டிட அன்பு பெற்றிட
என்றும் நேரம் இடையில் ஒதுக்கும்
கொடுப்பதற்கென்றும் நேரம் குறிப்பிடும்

நித்திய இளமையின் வித்துக்கள் இவைதான்
இறைவன் அளித்த இணையிலா உரிமை
தன்நலம் காக்க இன்று நேரம் இல்லை.

வாசிக்க என்று வகுத்திடும் நேரம்
அன்புடன் பழக அதற்கென நேரம்
பணிகள் புரியவும் பயன் தரும் நேரம்

ஞானத்தின் ஊற்று மோனத்தில் தெரியும்.
ஆனந்த வீதியின் அடையாளம் இதுவே.
வெற்றியின் வீணையும் விலையும் இதுதான்
அன்புப் பணிக்கும் இன்பமாய் நேரம்
பேரின்ப வீட்டின் திறவு கோல் இதுவே.

W.Y.A.H.C

மனவளர்ச்சி குன்றிய, ஊனமுற்ற குழந்தைகளைப் பராமரிப்பதற்கு என "டம்டம்" விமான நிலையத்துக் கருகே "நிர்மல் கென்னடி மையம்" ஒன்று திறக்கப்பட்டது.

இப்படியே கல்கத்தாவில் தவறிப்போன பெண்கள், மணமாகாத தாய்மார் இவர்களின் இருட்டு வாழ்க்கைகள் அதிகம் உண்டு. அப்படிப்பட்ட அழுக்குவாழ்க்கையில் அழுந்திப் போனவர்கட்கும் அன்னையின் சபை பராமரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. இப்படியான அநாதை அமைப்புக் குழு இன்று உலகடங்கிலும் திறக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது தான் அன்னை தெரேசாவின் உண்மையான இலட்சிய வெளிப்பாடு.

இந்தப் பணிக்களங்களால் சளைக்காது பணி செய்து மன நிறைவு காணும் இச்சபையினர் சேவை எம் அனைவர்க்கும் வியப்பைத் தருகிறது அல்லவா?

4. கல்விப்பணி.

அன்னை தனது வாழ்நாட்களில் ஏறத்தாழ 17 ஆண்டுகள் கல்விப்பணியுடன் வாழ்ந்தவர். எந்தச் சேரி மக்களின் அவலத்தைக்கண்டு, கல்விப்பணியை உதறி விட்டு வெளியேறி வந்தாரோ, அந்த மக்களிடம் தன் இதயத்தைப் பறி கொடுத்து, அவர்களுக்காகத் தொடங்கிய முதற்சேவை கல்விச்சேவை தான். முன்னர் நாம் குறிப்பிட்டது போல மரத்தடியில் ஐந்து பிள்ளைகளோடு ஆரம்பித்து, வங்கமொழியின் முதல் எழுத்துக்களை தரையில் எழுதிக் காட்டிய தயாள குணம் படைத்த நம் அன்னை தெரேசா, தொடர் முயற்சியினால் ஒரு குடிசையை வாடகைக்கு எடுத்து 1958 இலேயே 200 மாணவமாணவிகள் அக்குடிசையில் கூடிவிட்டனர்.

மாநகர ஆட்சியின் கருணையினால் பேச் பேகன் என்ற இடத்தில் ஒரு தொடக்க பள்ளியும், தொடர்ந்து கல்கத்தாவின் சுற்றுப்புறங்களில் 14 பள்ளிக்கூடங்களும் திறக்கப்பட்டன. "டாப்பா" எனும் இடத்தில் தொழு நோயாளரின் பிள்ளைகளுக்காகப் பதினைந்தாவது பள்ளிக்கூடமும் திறக்கப்பட்டது.

வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் கல்விப் பணியில் கவனம் செலுத்தப்படுவதற்காகப் பல கன்னியர்களை ஆசிரிய பயிற்சிக்கு ஆயத்தப்படுத்திப் பணிக் களத்தை மேலும் விரிவுபடுத்தினார். "டாப்பா" , "டிட்டாகூர்" போன்ற பகுதிகளுக்குத் தொழு நோய்ச் சிகிச்சைகளுக்காக நடமாடும் மருத்துவமனையையும் ஏற்படுத்தினார்.

சபை அங்கீகாரம் பெற்ற இரண்டே ஆண்டுகளில் சபைப் பணிகள் அதிகரித்தன. சபைக் கன்னியர் தொகையும் 28 ஆக உயர்ந்தது. மைக்கல் கோமஸின் இல்லமும் போதியதாக இல்லை. அன்னை பெரிய வீடு ஒன்று தேட ஆரம்பித்த வேளை, அமெரிக்கா சென்று விட்டுத் தாயகம் திரும்பிக்கொண்டிருந்த கர்தினால் ஸ்பெல்மன் அவர்கள் வழியின் அன்னையின் பணிகளையும், இருப்பிடங்களையும் பார்த்துச் செல்ல வந்தார். இவ்வளவு சிறிய இடத்திலிருந்தா இப்பெரிய பணிகளை மேற் கொள்ளுகின்றீர் என்று வியந்தார். கல்கத்தா பேராயரைச் சந்தித்து அவர்களுக்கு ஒரு பெரிய இடம் ஏற்பாடு செய்யும்படி பரிந்துரை செய்து விட்டுச் சென்றார்.

அன்றே வீடு தேடும் படலம் ஆரம்பமானது. தந்தை வான் எக்சம் அடிகளாரும், தந்தை ஜூலியன் ஹென்றி அடிகளாரும் இணைந்து செயற்பட்டனர். தந்தை வான் எக்சம் அடிகளாரின் முஸ்லிம் நண்பர் ஜனாப் இஸ்லாம் என்பவர் கட்டியிருந்த பாரிய வீட்டை 1,20,000 ரூபா கொடுத்து வாங்கினார். இது லோவர் சர்க்குலர் வீதியில் 54A யில் அமைந்துள்ளது. 1953ம் ஆண்டு பெப்ரவரியில் குடியேறினர்.

இதுவே இன்று வரை அன்புப் பணியாளர் சபையின் தாய் மடமாகவும், தலைமைச் செயலகமாகவும் செயற்படுகிறது. இந்த இல்லத்துக்கு "அன்னை இல்லம்" என்று பெயர்.

அன்னை இல்லம் உருவான பின்னர் பல இளம் பெண்கள் கன்னியராகிப் பணி செய்ய முன்வந்தனர். அன்னை இல்லத்தில் அடிப்படைத் துறவுப் பயிற்சி நடைபெறும். நவ சந்நியாச சபைத் துறவிகள் வெள்ளைப் புடவைகளையே உடுத்துவர். இறுதி வார்த்தைப்பாடு எடுத்த பின் மூன்று நீலக் கோடு கொண்ட சேலைகளை உடுத்துவர்.

உலகெலாம் உள்ள அன்பின் பணியாளர் சபைக்கு வேண்டிய சேலைகள் அனைத்தும் தொழு நோய் நிவாரண இல்லத்திலுள்ள நோயாளிகளாலேயே நெய்யப் படுகின்றன. சபையினர் அவ்வளவு எளிமையான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுகின்றனர்.

சகோதரிகள் பணிபுரிய மக்களிடையே செல்லும் போது, எவர் வீட்டிலும் உணவு மட்டுமல்ல தண்ணீர் கூட அருந்தக் கூடாது என்பது சபையின் கண்டிப்பான கட்டளை. கன்னியர்களின் சிற்றாலயங்களில் இருக்கைகள் கிடையாது. அதேபோலப் படுக்கையும் தரையில் தான். மின் விசிறி போன்ற சலுகைகளும் இல்லை.

இந்தத் தாய் மடத்தின் கால அட்டவணை தான் எல்லா அன்பின் பணியாளர் சபையின் கால அட்டவணையுமாகும்.

காலை	4.40	: கண் விழிக்கும் நேரம் பின்னர் காலைத்தியானம்.
காலை	6.00	: திருப்பலி அதன் பின் தங்கள் உடைகளைச் சுத்தம் செய்தல், அத்தோடு ஒவ்வொரு கன்னியரும் தங்கள் பொறுப்பிலுள்ள நோயாளிகள், வயோதிபர்கள், குழந்தைகள் துணிகளை சுத்தம் செய்தல்.
காலை	7.30	: காலை உணவு.
		: அதன் பிறகு தங்களுக்கு குறிக்கப்பட்ட இடங்களுக்கு, இருவர் இருவராகப் பணிபுரியப் புறப்படுதல், சிலர் பள்ளிக்கூடங்கள், சிலர் சிசுபவன், சிலர் முதியோர் இல்லம் எனச் செல்வர். தனிப் பயிற்சி பெற்றவர் மட்டுமே தொழு நோயாளர்களைக் கவனிக்கச் செல்வர்.
மாலை	6.00	: தாய் மடம் திரும்புதல், தொடர்ந்து தங்களைச் சுத்தம் செய்தல். காரணம், நோயாளிகள் மத்தியில் பணிபுரிவதால் தொற்று நோய்க் கிருமிகள் வராமல் தடுக்க எச்சரிக்கை. பிறகு ஒரு மணிநேரம் பிரார்த்தனை.
இரவு	8.00	: இரவு உணவு பிறகு ஓய்வு நேரம், ஓய்வு முடிந்த பொழுதில் பொதுப்பிரார்த்தனை. அந்த நேரத்திற்றான் அன்றைக்குத் தாங்கள் செய்த பணிகளை நினைத்து நன்றி செலுத்துவர்.
இரவு	10.00	: உறங்கச் செல்லுதல். அன்னை தெரேசா மட்டுந்தான் அதன் பிறகு விழித்திருந்து எல்லாக் கடிதங்களுக்கும் பணித்தளங்கட்கும் தன்கைப்படக் கடிதம் எழுதி அதன் பின் உறங்கச் செல்வார்.

அன்பின் பணியை அன்னை உலகறியச் செய்தார்

அன்னை ஆரம்பித்த "அன்பின் பணியாளர் சபை" கல்கத்தா ஆயரின் கண்காணிப்பிலேயே இதுவரை செயற்பட்டது. இப்பணிகளைத் தொடங்குவதற்குப் பாப்பரசரின் அங்கீகாரம் தேவை. அது பெற்ற பின்னரே வெளிநாடுகளில் பணிகளைத் தொடங்கலாம். இந்த உரிமையைப் பெறுவதற்குக் குறைந்தது 10 ஆண்டு காலம் காத்திருந்து, நற்பணிகளில் பயிற்சி பெற்றாக வேண்டும். இக்கால வரையறை முடிவுற்றதால், அன்னை கல்கத்தா பேராயர் வழியாக, உரோமையிலுள்ள துறவற சபைக் குழுக்களின் தலைவருக்கு விண்ணப்பித்தார். ஏனெனில் இந்தியா உட்படப் பல வெளிநாடுகளிலுமிருந்து பணி தொடங்க வேண்டி அழைப்புகள் வந்து கொண்டிருந்தன. 1959ல் ராஞ்சியிலும், டெல்லியிலும் இரு கிளைகளை நிறுவிவிருந்தார். 1960ல் அன்னைக்கு அமெரிக்கா செல்ல வாய்ப்பொன்று கிடைத்தது. அமெரிக்காவில் லாஸ் வேகஸ் என்ற நகரில், மகளிர் தேசிய மகாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்.

அதில் தனது பணியையும், பணிக்களத்தினையும் பற்றி, அவற்றின் ஆழ அகலங்களையும் எடுத்துக்காட்டிச் சிறப்புரை நினழ்த்தினார். உரையைக்கேட்ட மக்களின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து அவரையும், அவரது பணிகளையும் மகிழ்ந்து போற்றினார். அங்கிருந்து இல்லிநாய்ஸ் மாநிலத்திலுள்ள பெயோரியா நகருக்குச் சென்றார். அங்குள்ள மக்களைச் சந்தித்து தாய்சேய் நலத்திட்டத்திற்காக ஏற்கனவே அவர்களிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்ட உதவிகட்காக நன்றி கூறினார். அந்த உதவிகட்குக் காரணமாக இருந்தவர், அன்னையின் உடன் உழைப்பாளர் சபையைச் சேர்ந்த எய்லீன் ஈகன் என்பவராவார். இவர் தான் 1958ல் நடந்த பெயோரியா மகளிர் மாநாட்டில் அன்னையின் சேவையை எடுத்துக் கூறி அம் மக்களின் உள்ளத்தை உருக வைத்து, உதவியைப் பெற்றுக் கொடுத்தவர்.

சுவிற்சர்லாந்து சென்று, விமான நிலையத்தில் சகோதரி அந்திரேயாவின் பெற்றோர்கள் தனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவர்களுடனும் உரையாடினார். அந்நகரில் அன்னைக்குப் பெரிய வரவேற்பும், ஜேர்மன் மார்க் 1,50,000 தொகையும் அன்பளிப்பாகக் கிடைத்தன.

அங்கிருந்து உரோமைக்குச் சென்று திருத்தந்தை 23ம் அருளப்பரைச் சந்திக்க முயன்றும் முடியாமையால், தலைமைப் பீடத்தின் கருதினாலிடம் தமது சபையின் சட்டதிட்ட ஆவணங்களை ஒப்படைத்தார். கருதினால் அவற்றை அலசி ஆராய்ந்த பின் அதிகாரபூர்வ அறிக்கையை விரைவில் அனுப்பி வைப்பதாகக் கூறினார்.

அதன் பின்னர் வரலாற்று மிக்க சிறப்பொன்று நிகழ்ந்தது. அதாவது, ஏற்கனவே நாடு கடத்தப்பட்டு தென் இத்தாலி நாட்டில் வாழ்ந்த அண்ணன் லாசருக்கு, அன்னை தெரேசா வந்த நிகழ்ச்சி அறிவிக்கப்பட்டது. ஏறத்தாழ 30 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் சந்திப்பது எவ்வளவு சிறப்பானது. அண்ணன் லாசர், மனைவி மரியா, 10 வயது மகள் ஆஜியுடன் சந்தித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் மல்கினார். அன்னை தெரேசா தன் தாயையும் அக்காவையும் காண ஆவலாக இருந்தும் அது கைகூடவில்லை. அவர்கள் அல்பேனியா நாட்டில் தைறானாவில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அவர்களைச் சந்தித்து உரையாடுவதற்கும் விசா பெறுவதற்கும் எடுத்த முயற்சிகள் வீணாயின. அம்மாவுக்கு வயது 81. அவர்கள் பிரிந்து 30 வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. தாய் ஒரு மண்ணிலும், மகள் ஒரு மண்ணிலும் பிரித்து வைக்கப்பட்ட பரிதாபநிலை. ஆயிரக்கணக்கான அநாதைகள், ஆதரவற்றோருக்குத் தாயாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்த அன்னை தெரேசாவுக்கு, தன் தாயைப் பார்ப்பதற்கு முடியாதிருக்கிறது. பலவாறு முயற்சித்தும் கடைசியில், தாயார் திரானாவிடமிருந்து வந்த கடிதம் மட்டுமே கிடைத்தது. அதில், "மகளை நாம் மண்ணில் சந்திக்காவிட்டாலும், கண்டிப்பாக விண்ணில் சந்திப்போம்". என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. கனத்த சோகத்தோடு கடிதத்தைச் சுமந்து கொண்டு, கல்கத்தா வந்து சேர்ந்தாள் அன்னை.

அன்னையின் வெளிநாட்டுப் பயணம், ஒரு புறம் மனமகிழ்வையும் மறு புறம் மனக்கவலையையும் கொடுத்தாலும் , அவள் தன் பணிகளிற் கொஞ்சங் கூடப் பின்னடையவில்லை. பஞ்சாப் மாநிலத்தில் அம்பாலா எனும் இடத்திலும் பீகார் பகல்பூரிலும் இல்லங்கள் நிறுவப்பட்டன. 1962ல் அமராவதியில் புதிய கிளையை நிறுவினார். 1962ல் திருத்தந்தை 23ம் அருளப்பரால் கூட்டப்பட்ட வர்த்திக்கான் சங்கமும் அன்னையின் பணிக்கு வாய்ப்பாய் அமைந்தது. இதற்கு சந்தித்த ஆயர்கள் கலந்துரையாடியபின் பேராயர் நாக்ஸ் அவர்கள் அன்னை தெரேசாவின் சபைக்கு அங்கீகாரம் வழங்கினார். இதற்கு நன்றிக் கடனாக, கல்கத்தாவில் வருவாய்க்காக வேலை பார்க்கும் மாணவர்க்கு ஆரம்பிக்கப்பட்ட மாலை நேர உயர் நிலைப் பள்ளிக்கு, பேராயர் நாக்ஸ் என்ற பெயரையே சூட்டினார்.

1963ல் பாட்னாவிலும் மத்திய பிரதேசத்திலுள்ள எயிகாரிலும் புதிய பணித்தளங்கள் திறக்கப்பட்டன. 1964ல் வேறு நான்கு கிளைகளும் திறக்கப்பட்டன. இப்படியாக இமயம் தொடக்கம் குமரி வரை, அன்னையின் சபை ஆலவிருட்சமாக அகல நின்றது. ஆனால் இவற்றை உருவாக்குவதில் அன்னை சந்தித்த இன்னல்கள் ஏராளம். மனம் வெதும்பிய இடது சாரிகள் "வர்த்திக்கானுக்காகச் செயற்படும் ஒரு விளம்பர நிறுவனமே மிஸனரிஸ் ஒப் ஷரிடி [missionaries of charity]" என்று கடுமையாக விமர்சித்தனர். எந்த விமர்சனங்களும் அன்னையின் பணிகளைப் பணிய வைக்கவில்லை. மேலும் வளர்ச்சியே அடைந்தது.

கல்கத்தா வீதிகளில் ஒரு நாள் கையேந்தி உதவிகளைப் பெற்று வந்த அன்னை தெரேசா, பெரும் செல்வந்தர் ஒருவரின் வீட்டின் முன் உதவி கோட்டு நின்றார். முன்னொருநாள் அன்னையும், அவர் சார்ந்த கன்னியர்களும் அருவருப்பான அழுக்கு மனிதர்களுக்கு மத்தியில் வேலை செய்வதை ஏளனமாகப் பார்த்தவர், இப்பொழுது அதே அன்னையும் சகோதரிகளும் இரு கரம் நீட்டி நிற்பதைக் கண்டதும் அன்னையின் கரங்களில் காறி உமிழ்ந்துவிட்டார்.

அன்னையோ எச்சிலைக் கைகளுக்குள் மூடிக்கொண்டு இது எனக்குப் போதும் எனது ஏழைகளுக்கு ஏதாவது கொடுங்கள் என்றார். செல்வந்தர் அப்படியே அதிர்ந்து போனார். அன்னையின் காலில் விழுந்து மன்னிப்புக் கேட்டார். அன்புப் பணியின் மகத்துவத்தை உணர்ந்து செல்வத்தை வாரி வழங்கினார். இப்படி நிகழ்வுகள் ஏராளம், ஏராளம்.

அன்னையின் சேவையை உலகம் அறிந்தது, உற்றுப்பார்க்கத் தொடங்கியது, உதவிக்கரங்கள் நீட்டப்பட்டன. அன்பிற்காக அழகின்ற ஆயிரக் கணக்கான ஆன்மாக்களை அரவணைத்து அர்ப்பணித்து வாழ்ந்த அன்னை தெரேசா பற்றியும், அவர் ஆற்றிய சளைக்காத சமூகப்பணிகள் பற்றியும் எழுதுவதற்குப் பொழுதேபோதாது.

1965 பெப்ரவரி முதல் நாள் அதிகாரபூர்வமான அறிக்கையைக் கொடுத்துப் பாப்பரசரின் சர்வதேச சபை யாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஆல விருட்சமாக வளர்ந்த அன்பின் பணியாளர் சபை யானது இந்திய எல்லைகளைக் கடந்த நாளாகவும் அந்நாள் அமைந்தது.

பணிவாழ்வு கண்டு பூரிப்படைந்த அன்னைக்கு 1972ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 12ம் நாளன்று அவரது தாயார் அல்பேனியாவில் மரணமான செய்தியும் அறியநேர்ந்தது. இச் செய்தி அன்னைக்கு ஆறாத்துயரும் மாறாவேதனையும் கொடுத்ததாயினும் அவற்றை மௌனமாக இதயத்தில் தாங்கிக் கொண்டார். துன்பங்கள் தொடர் சங்கிலி என்பதற்கொப்ப 1975 ஆகஸ்டு 25ம் நாள் அக்கா ஆஜேயின் மரணச்செய்தியும் அறியநேர்ந்தது. அன்னையையும் அக்காவையும் சந்திக்காமலே சரித்திரம் கடந்து விட்டது எனக்கலங்கினார். எந்தக் கலக்கமும் அவரது பணியைப் பணயமாக்கவில்லை. சோகத்திலும் சோர்வடையாது, பணிகளைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். அன்பிற்கு உண்டோ அடைக்குந்தாள். அன்பே அனைத்திலும் தலை சிறந்தது. அது பொறுமையுள்ளது. தன்னலம் நாடாது. இறுமாப்பு அடையாது. மன உறுதி தளராதது. இவ்வித பண்புகளைக் கொண்ட அன்னையின் எல்லையில்லா அன்பு பக்கத்துணைகளையும் நாடிச்சென்றது.

தூயபணியகத்தின் பக்கத்தூண்கள்

1. சகோதரர்கள் சபை

அன்பும், சேவையும், உடற்கூறுகளால் வேறுபடுவதில்லை. 1963ல் ஆரம்பமாகிய அன்பின் பணியாளர் சபை 15 ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்டன. அருட்சகோதரிகளுக்காகவே தொடங்கிய அந்தச்சபையோடு, ஆன்மீகசேவைமனப்பான்மை கொண்ட ஆடவர் பலரையும் ஒரு கிளைச்சபையாக நிறுவ அன்னை தெரேசா ஆவல் கொண்டார். அதற்கான ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டபோது 1963 மார்ச் 25ம் நாளன்று சேவை மனப்பான்மை கொண்ட 12 பேர் தொடக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். பேராயர் அல்பர்ட் டி சொய்சா [Albert de zoysa], அருட்தந்தை ஜூலியன் ஹென்றி [Julian henry] ஆகியோரின் ஆசீரோடும் அனுமதியோடும் இச்சபை ஆரம்பமாயிற்று.

இவர்களை வழிநடத்த அன்னையவர்கள் யேசு சபைக் குருவாக இருந்த டிராவேர்ஸ் போல் என்பவரை நியமித்தார். அவர் சிலமாதங்களின் பின் சபைத்தலைவரின் அனுமதி பெற்று தனது பெயரை ஆன்ட்ரூ என மாற்றிக்கொண்டதுடன் பணிசெய்யத் தொடங்கினார். புதிய பணிக்களம் புதியஉற்சாகத்துடன் வேகமாய்ப் பரவியது. சகோதரர்களின் எண்ணிக்கை ஏழு ஆண்டுகளில் 86 ஆக உயர்ந்தது. கிடாப்பூர் எனும் இடத்தில் வாங்கியிருந்த 3 மாடிக் கட்டிடம் சகோதரர் சபையின் தாய் மடமாகியது. பீகார், பம்பாய், கேரளா எனும் இடங்களில் அமைந்திருந்த மடங்கள் வியட்நாம், கம்போடியா வரை பரவலாயின. ஆயினும் வியட்நாம் அரசியல் சகோதரர் ஆன்ட்ரூவை நாட்டை விட்டுத் துரத்தியதால் 1975ல் சாந்தி நகர் தொழுநோயாளர் இல்லம் ஆன்ட்ரூ அவர்கள் தலைமையில் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர் இந்நிலையம் காந்திஜீ பிரேம் நிவாஸ் என்று அழைக்கப்பட்டது.

அமெரிக்காவுக்கும் இச்சேவை விஸ்தரிக்கப்பட்டு 70க்கு மேற்பட்ட மருத்துவமனைகள் உருவாயின. இக்காலத்தில் ஜெரமி ஹாலிங்கர் தலைமையில் லொஸ் ஏஞ்சல்ஸில் இந்த இல்லம் கட்டிக்காக்கப்பட்டது.

அமெரிக்காவில் ஏழை மக்களா
அவர்களுக்கும் இப்பணி தேவையா
என்ற வினாக்கள் எழலாம்.

அமெரிக்காவின் வசதியான சூழ்நிலைகள் மட்டும் தான் செவிவழிச் செய்திகளாக எமக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. அங்கே தான் மன நோயால் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் அதிகம் பேர் இருக்கிறார்கள். ஸ்கிட்ரோ என்ற இடத்தில் மட்டும் மன நோயாளர் மருத்துவமனைகள் எழுபதுக்கு மேல் இருக்கின்றன. அங்குதான் தற்கொலை எண்ணம் கொண்டவர்கள், அன்புக்காக ஏங்குபவர்கள், குடிக்கு அடிமையான வர்கள், குடும்பத்திலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் நிரம்ப இருக்கிறார்கள். சகோதரர்கள் அவர்களைத் தேடிச் சென்று பணி புரிகின்ற மகத்தான சேவையைச் செய்கிறார்கள். நோயுற்றவனுக்கே வைத்தியன் தேவை என்று இயேசு மொழிந்தாரே.

வெளிநாட்டுப் பணிகள் படிப்படியாக ஹொங்காங், ஜப்பான், தைவான், கொரியா, குவாதமாலா, டொமினிக்கன் குடியரசு நாடுகள், பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகள், தென்னமெரிக்கா, சான்சல்வடோர், பிரேசில், மடகஸ்கார், பரிஸ் என உலகெங்கும் விரிவடைந்தது. இதில் முக்கிய இடம் வகிக்கிறது சான்சல்வடோர் நாடு. பொருளாதார வீழ்ச்சி கண்ட நாடு. ஸ்பானிய வர்க்கங்கள் ஏழை எளிய மக்களை ஆட்டிப்படைக்கிற பூமி. இங்கே ஏழை எளியவர்களுக்கு மருத்துவ உதவி, வீடு கட்டும் பணி என அல்லும் பகலும் சகோதரர்கள் தங்களையே ஏழைகளுக்காகப் பிழிந்து கொடுத்தார்கள். அது திருச்சபையில் மறக்க முடியாத மண். பேராயர் ரொமேரா பணிபுரிந்த மண். கொடுமைகள் மத்தியிலும் தளராது நற்சேவை செய்த சகோதரர்களை காலம் மறக்காது.

2. உடன் உழைப்பாளர் சபை.

அன்னையின் தூய பணிக்குத் துணை நின்று உதவிய சகோதரர் சபை போல, இன்னொரு சபையும் தூணாக நிற்கத் தொடங்கியது. அது தான் உடன் உழைப்பாளர் சபை [co-workers of mother teresa] துறவற வாழ்க்கையில் ஈடுபட முடியாதவர்கள், ஏழை எளியவர்களுக்குப் பணி புரிகிற நல்ல உள்ளங்களை ஒன்று சேர்த்து, அவர்கள் வாழ்க்கை நிலையிலிருந்தே பணிபுரிய வைப்பது தான் உடன் உழைப்பாளர் சபையின் பணியாகும். இதை ஆரம்பித்தவர் இங்கிலாந்து நாட்டிலிருந்து வந்து கல்கத்தாவில் ஆடம்பரப் பொருட்கள் மற்றும் பொம்மைகள் வியாபாரம் நடத்திய ஆன்ப்ளெக்கீ அம்மையார் அவர்கள் தான்.

அன்னை தெரேசாவின் அரும்பணிகளைக் கேள்விப்பட்டு, அவருக்கு உதவிக்கரம் நீட்டும் நோக்கோடு அவர் பணியில் தன் பங்கும் இருக்க வேண்டுமென உருவாக்கப்பட்டது தான் இச்சபை. இந்த ஆன்ப்ளெக்கீ அம்மையார் தன் கருத்தோடு ஒத்த பல பெண் மணிகளைத் திரட்டி டிட்டாகூர் தொழு நோய்க் குடியிருப்புக்கு நிதி திரட்டினார். தன் தாய் நாட்டுக்குத் திரும்பிய பின்னர் அங்கேயும் ஒரு சிறு குழுவை அமைத்துப் பணி தொடங்கினார். 1974ல் கணவரின் மறைவின் பின்னர் முழு நேரத்தையும் உடன் உழைப்பாளர் சபைக்காக அர்ப்பணித்தார். இச்சபையின் சட்ட திட்டங்களை அன்னை அவர்கள் எழுதிப் பாப்பரசரின் அங்கீகாரத்துக்கு அனுப்பினார். 1964 மார்ச் 26ம் நாள் திருத்தந்தை 6 சின்னப்பர் அங்கீகாரம் அளித்தார். சர்வதேச சபையானதன் பின் அதன் முதல் தலைவராக ஆன்ப்ளெக்கீ அம்மையார் பொறுப்பேற்றார்.

இன்னும் இந்திய தூதரகத்தில் பணியாற்றிய ப்ராங்க் காலினஸ் மூலமாகப் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டு அரசு அன்னைக்கு **ராமோன் மாக்ஸேசே** விருதும் பரிசுத் தொகையாக 50,000 த்தையும் வழங்கியது. இந்தச் சபையில் உடல் ஊனமுற்றவர்களும் சேரலாம் என அன்னை தன் சட்டத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நோய் கண்டவர்கள், உடல் ஊனமுற்றவர்கள் தங்கள் செபம்தவம் துன்பங்களை ஒப்புக்கொடுப்பதன் மூலம் அவர்களும் உடன் உழைப்பாளர் சபை உறுப்பினர் ஆகிறார். இந்தக் குறிப்பினால் பெல்ஜியம் நாட்டைச் சார்ந்த ஜக்குலின் டெடெக்கர் என்கிற அம்மையார் அவர்கள் உடன் உழைப்பாளர் ஆனார்.

இந்த ஜக்குலின் அம்மையார் 1948ல் அன்னையின் பணியில் தன்னை இணைத்துக்கொள்ள நினைத்த வேளையில் முதுகுவலியால் அவதிப்பட்டுத் தாய் நாடு சென்று அறுவைச் சிகிச்சைக்கு உட்படுத்தப்பட்டார். இடது பக்க வாதம் ஏற்பட்டது ஆனாலும் தன் எண்ணம் பணி செய்வது தான் என்பதில் உறுதியாக இருந்தார். அன்னையும் இதை அறியலானார். அவர் பதில் அனுப்பி ஜக்குலினின் செபத்தையும், துன்பத்தையும் பணிக்காக அர்ப்பணிக்கு மாறு கேட்டுக் கொண்டார். இப்படிப் பல்வேறுபட்ட உடன் உழைப்பாளிகளின் நினைவுகள் நிரம்ப உண்டு. இச்சபை பல நாடுகளுக்கும் பரவலாயிற்று இவ்விதம் 1986ல் கியூபாவிலும் உடன் உழைப்பாளர் சபை திறக்கப்பட்டுச் செயலாற்றியது குறிப்பிடத் தக்கது.

பொருள் உதவி, பண உதவி, செபதவ உதவி அனைத்தும் அன்னையின் பணிக்கு உரமூட்டின. அன்பின் சேவையைச் சாதி மத இனபேதமின்றி ஏழை, எளியவர் அனைவரும் வாழ்வு பெறவும் ஆன்மீகம் தழைக்கவும், உழைப்பில் உயரவும் அன்னை எல்லாரையும் வழி நடத்தினார்.

சகோதர பணிகளின் சேவை கண்டு அன்னை உள்ளம் பூரிப்படைந்தது. வெனின்சுலா ஆயரின் அழைப்பை ஏற்று, தனது சகோதரிகளின் பணிக்களத்தைப் பார்வையிட அன்னை அங்கு சென்றார். விமான நிலையத்தில் இறங்கியவர் தாமஸ், மனுவேல் என்கிற இரண்டு குருக்களுடன் நீக்ரோக்கள் குடியிருக்கும் சோனா நீக்ரோ, க்குப் பயணமானார். களிமண் சுவர்கள் மூங்கில் கூரைகள் இவைதான் அவர்கள் கூடாரம்.

வளம் கொழித்த அவர்களது இயற்கையின் வருவாயைக்கூட ஒழுங்காகச் சேர்த்து வைக்கத் தெரியாத பாமரமக்கள் இவர்களிடையே தான் தன் கன்னியர்கள் பணியாற்றுகிறார்கள் என்பதையறிந்து அன்னையின் மனம் ஆனந்தக் கண்ணீர் உகுத்தது. அங்கே சான்பிலிப்பே நகருக்குப் பக்கத்தில் முதல் களத்தை அமைக்கும் உறுதியோடு இந்தியா திரும்பினார். அங்கே அனுப்ப அனுபவம் வாய்ந்த சகோதரிகளைத் தேர்ந்தெடுத்தார். சகோதரி நிர்மலா, சகோதரி பவுலின், சகோதரி ஜஸ்டின், சகோதரி ரொசாரியோ ஆகிய நால்வரும் வெனிசுலா செல்ல ஆயத்தமாயினர். சகோதரிகளின் சேவை ஏழை மக்களின் எளிய வாழ்க்கைக்கு ஏற்றம் தந்தது.

பாப்பரசர் ஆறாம் சின்னப்பர் வேண்டுகோளுக்கிணங்க உரோமை நகரில் புது இல்லம் நிறுவிப் பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. அந்த இல்லத்தைச் சகோதரி ஸ்டெலாவின் பொறுப்பில் ஒப்படைத்தார். அது உரோமையிலுள்ள டோர்.பிஸ்கால் என்கிற இடத்தில் அமைக்கப்பட்டது. இரண்டு கால்களையும் இழந்த இத்தாலி நாட்டுக் குருவானவரின் ஆசீரோடு கிராமப் புறங்களில் ஏழை, எளியவர்களுக்குப் பணியாற்றத் தொடங்கினார். சகோதரிகளின் பணி பல மனிதர்களின் மனதையே கலங்கச் செய்து விட்டது. இவர்களுடைய அன்புச்சேவை பல கல்லான இதயம் படைத்த மனித மனங்களையே மாற்றிக் கனிவுள்ளம் கொண்டோராக்கியது. தாய்த்திருச்சபையின் தலைமைப் பீடமே அன்னை தெரேசாவை வரவழைத்துப் பணி செய்யச் சொன்ன தென்றால் அன்னையின் பணிவாழ்வு எவ்வளவு சிறந்தது என்பதை அனைவரும் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது அல்லவா

பேராயர் நாக்ஸ் ஆண்டகை அன்னை தெரேசாவை இத்தாலியில் சந்தித்து, தனது சொந்த மண்ணான ஆஸ்திரேலியாவிலும் பணிகளை மேற்கொள்ளுமாறு கேட்டார். அழைப்பின் பேரில் ஐந்து சகோதரிகளுடன் ஆஸ்திரேலியா பயணமானார். 1970ல் பாட்டனி வளைகுடாவில் வந்து சேர்ந்தனர்.

இது ஓர் அழகிய தீவு. இத்தீவில் வாழ்ந்த பழங்குடி மக்கள் நாகரீகம் என்றால் என்ன என்கிற அரிச்சுவடியே தெரியாத காட்டுவாழ்க்கையை மேற்கொண்டிருந்தனர். சகோதரி லெத்தீசியா தலைமையில் ஐந்து சகோதரிகள் அங்கு பணியாற்றினர். கைவேலைகள் கற்றுக் கொடுத்தனர். மாணவ மாணவியரை அயலூரிலுள்ள பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்ல ஒரு பேருந்துச் சேவையையும் நடத்தினர். எங்கோ பிறந்து வளர்ந்து, எங்கோ பிறந்து வளரும் குழந்தைகட்காக பாடுபடுகிற சகோதரிகளின் சலிக்காத பணியை என்னென்போம்.

இரண்டாம் வத்திக்கான் சங்கம் கூடிய வேளையில் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் வந்திருந்த ஆயர்கள், கருதினால்கள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்தியாவில் கல்கத்தா பேராயர் பெரியர் அவர்களும் இந்தச் சந்திப்பில் உரையாடினார். அந்நேரம் அன்னை தெரேசாவையும் அவர் சகோதரிகளின் பணிகளையும் பற்றி எடுத்துரைத்தார். இந்த வேளையில் தான் ஆபிரிக்காவில் டான்சானியா நாட்டில் உள்ள டபோரா என்கிற இடத்திலிருந்து வந்த பேராயர் மாற்கு மிகாயோ ஆண்டகையின் செவிகளுக்கும் இந்தச் செய்தி எட்டியது. விபரங்களைக் கருத்தாய்க் கேட்டறிந்த பேராயர் மாற்கு மிகாயோ டான்சானியாவில் பணியாற்ற அன்னைக்கு அழைப்பு விடுத்தார்.

1968ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதம் அன்னையின் சகோதரிகள் டபோராவுக்கு வந்தனர். அந்த ஆபிரிக்க மண்ணை நினைக்கும் போதெல்லாம், மனித குல வரலாற்றில் சில இருண்ட பக்கங்கள் இடம் பெயர்ந்து போகாமலே இருக்கத் தோன்றின. அடிமைப்படுவதற்காகவே அவதரித்த இனமாக ஆபிரிக்கா தோன்றியது. சகோதரி சாந்தி டான்சானியாவின் டபோராவில் தலைமைப்பொறுப்பேற்றார். இங்குள்ள பணிகளில் முக்கியமான பணி தொழு நோயாளர்களைக் கவனிப்பது. அத்தோடு அநாதைப் பிள்ளைகளுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்கும் காப்பகமும் கட்டி நூற்றுக்கு மேற்பட்ட குழந்தைகளைக் காப்பாற்றுகின்றனர். கிராமப்புறங்கள், காட்டுப்புறங்களில் முதியோர், நோயாளர் இவர்களைச் சந்தித்து மருத்துவ உதவியும், மன உதவியும் செய்து வருகின்றனர்.

இன்னும் அரசு இவர்களின் சேவை நலம் கண்டு நோயாளர், முதியோர், ஊனமுற்றோரைத் தங்க வைத்துப் பராமரிக்கவென ஆண்கள், பெண்களுக்கென்று தனித்தனியாகக் கொட்டகை கட்டி இந்தச் சகோதரிகளிடமே ஒப்படைத்திருக்கிறது.

அந்த நாட்டு அரசு அவர்களைப் பிச்சை எடுக்க அனுமதிக்கவில்லை. ஒரு நாள் இந்தக் கொட்டகைகளில் தங்கி இவர்களின் பணி வாழ்வைப் பார்ப்பவர்கள் வியந்து போவார்கள். அந்தளவுக்கு அவர்களின் பணி மகத்தானதாகும். அதுவும் சகோதரி சாந்தி அங்கு எல்லோருக்கும் வேராகவும், கிளையாகவும் நின்று செயற்பட்டார்.

ஒரு புது இல்லம் திறக்கப்படுகிறதென்றால்
அதை புது இல்லமென்று சொல்லாமல்
ஒரு நற்கருணைப் பேழை திறக்கப்படுகிறது
என்றுதான் அன்னை சொல்வார்

இலங்கை மண்ணிலும் அன்னை பதித்த காலடிகள்

1928ம் ஆண்டு டிசம்பர் 1ந்தேதி கப்பலில் இந்தியா வந்த நேரம் கப்பல் சிறிது நேரம் கொழும்பில் தரித்து நின்றதாக முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தோம். அந்த நேரம் அவர் கண்ட கடற்கரையோரக் காட்சிகள் மனதில் தேங்கியிருந்தன. எதற்கும் காலமும் நேரமும் கைகூட வேண்டுமே . 1967ல் கொழும்பு அதி மேற்றிராணியார் கருதினால் கூரே அவர்கள் இலங்கைக்கு வருமாறு அன்னைக்கு அழைப்பு விடுத்திருந்தார். இந்த அழைப்புக்கிணங்க இருகன்னியர்களும் அன்னைவர்களும் இலங்கைக்கு வந்தனர். இங்கே அன்னைவர்கள் ஒன்றரை மாதங்கள் வரை தங்கியிருந்தார். சேரிப்புறங்களுக்கு விஜயம் செய்து பாதிக்கப்பட்ட மக்களைச் சந்தித்து உரையாடினார்.

மாதம்பிட்டியாவிலுள்ள புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தின் பின் புறமுள்ள காணியொன்றில் தமது அமைப்பின் முதலாவது கிளையை நிறுவினார். இந்த அமைப்பு 12 பேருடன் ஆரம்பமானது. இந்தியாவிலிருந்து 3 கன்னியர்கள் வரவழைக்கப்பட்டுப் பணி இனிதே தொடங்கப்பட்டது.

இது மாதம்பிட்டி கருணை இல்லம் என அழைக்கப்படுகின்றது. அடுத்து முகத்துவாரத்தில் சாந்தி நிவச என்ற பெயரில் இன்னொரு நிலையமும் நிறுவப்பட்டது. இது எனது இல்லத்திற்கு அருகாமையில் இருப்பதால் அங்கு நடைபெறும் பணிகளை நான் கண்ணாரக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. பாலர், சிறுவர், முதியோர், நோயாளர், ஊனமுற்றோர் யாவரும் அங்கு பராமரிக்கப்படுகின்றனர். பாலர், சிறுவர்கள் ஓடியாடித்திரிவதும் கன்னியர்கள் அவர்களை அன்போடு அரவணைப்பதும் நோயாளிகள், முதியோரைக் கன்னியரும் கவனித்துக் கொள்வதும் மனக்கசப்போ வெறுப்போ இன்றிக் கவனிக்கப்படுவதையும் காணலாம்.

அங்கு பராமரிக்கப்படுகிறவர்களே ஒருவரை ஒருவர் கூட்டிச்செல்வதும் பார்க்க மகிழ்ச்சியாகிறது. சில கழகங்கள், தாபனங்கள் வந்து உணவளித்துப் பரிமாறிச் செல்கின்றன. சாதி இன மத வேறுபாடின்றிச் சகலரும் பராமரிக்கப்படுகின்றனர். இவைகள் எனக்கும் நான் தொடங்கிய இச்செயலுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்தார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. மேலும் பல செய்திகளைத் திரட்டவும் உதவின. இவர்களது சளைக்காத சமூக சேவைபற்றி நாட்டிற்கும் மக்களிற்கும் தெரியப்படுத்த வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் உண்டானது

இத்துடன் பணி விரிவாக்கம் நின்று விடவில்லை. மொறட்டுவாவில் பிரேம நிவச என்ற பெயரிலும் அநாதைகளைப் பராமரிக்கும் இல்லம் ஆரம்பமாயிற்று. அதே தொடரில் திரிகோணமலை, மட்டக்களப்பு, மன்னார், காலி ஆகிய இடங்களிலும் அநாதைகளுக்குக் கரம் கொடுக்கும் இல்லங்கள் உதயமாயின.

1984ம் ஆண்டில் இலங்கை வரும் படி அன்னை தெரேசாவை கொழும்பு அதி மேற்றானியார் மீண்டும் அழைப்பு விடுத்தார். அதனை நிறைவேற்று முகமாக நான்கு கன்னியருடன் இலங்கை வந்த போது அவருக்கு செங்கம்பள வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது.

முன்னர் ஒரு தடவை வெளிநாட்டிலிருந்து இலங்கை வந்து பணியாற்றும் தொண்டர் நிறுவனங்களுக்கு விசா [visa] வழங்க மறுத்த போது அன்னை தெரேசாவின் சகோதரிகளை இந்தியா அழைத்துக் கொள்ள நேர்ந்தது. எனினும் பின்னர் அந்த நிலை மாறி அவர்கள் சமூக பணிகளை தொடர வழிவகுத்ததால் இறுதியாக அன்னை 1987ல் இலங்கை வந்தார். இலங்கையில் தான் ஊன்றிய விதை விருட்சமாக வளர்ந்து பெருகி இருப்பது கண்டு உள்ளம் பூரித்தார்.

இலங்கை வந்த அன்னையை, பரோபகாரிகள், தனவந்தர்கள், சமூக சேவையாளர்கள் பலர் தாமாக முன்வந்து சந்தித்து உரையாடினர். அவர் பணிக்கு உறுதுணையாக இருப்பதாகவும் உறுதியளித்தனர். அன்னையின் சேவையில் கவரப்பட்ட மக்கள் அவர் பாதம் இந்த இலங்கை மண்ணில் படுவதையே ஒரு புண்ணியமாகக் கருதினர்.

அன்னையின் பணிகள் இன்றும் இலங்கையில் அவர் ஸ்தாபித்த கிளைகள் ஊடாகச் சளைக்காது தொடரப்பட்டு வருகின்றன. யுத்தத்தால் சீர் குலைந்து போயுள்ள நம் நாட்டில் சமூகஸ்தாபனங்கள் முன்வந்து கரம் கொடுத்தால் பரிதவிக்கும் மக்களைக் காப்பாற்ற முடியும்.

தற்போதும் புதிதாகக் கிளைகள் யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி, வவுனியா போன்ற இடங்களில் திறக்கப்பட்டுள்ளன. இன்று எமது நாட்டின் 23 நிலையங்கள் செயற்பட்டுச் சேவை புரிவதை அறிய முடிகிறது.

அன்னையின் பணிகள் நீடு வளர்க என வாழ்த்துவோம்.

விருதுகளின் வரிசையில் வனிதை

பணம், பட்டம், பதவி, மதிப்பு, புகழ் இவை சராசரி மனிதனின் ஆசைகள். அன்னை தெரேசா இவற்றையெல்லாம் விரும்பியவரல்ல. அன்னை தெரேசா அவர்கள் 50 க்கு மேற்பட்ட தேசிய சர்வதேசப் பரிசுகளையும், பட்டங்களையும் தனக்கென அன்றி அன்பின் பணியாளர் சபைக்கே அர்ப்பணிப்பதாக கூறுகிறார். ஒரு வருடத்தில் மாத்திரம் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட உயர்ந்த பட்டங்கள் ஓடோடி வந்தன. எல்லாவற்றையும் வரிசைப்படுத்துவதென்பது முடியாத காரியம். எனவே அன்னை பெற்ற ஒரு சில விருதுகளை மாத்திரம் கீழே குறிப்பிடுகிறேன்.

1962ல்	இந்தியாவின் பத்மஸ்ரீ விருது. பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளின் மக்கேசேசே விருது.
1964ல்	மும்பை நற்கருணை மாநாட்டில் வெண்ணிற லிங்கன் கார் பரிசு.
1968ல்	பாப்பரசரால் சமாதான விருது.
1971ல்	ஆக்டோபரில் ஜோசப் கென்னடி அறக்கட்டளையின் சார்பில் 50,000 அமெரிக்க டொலர் பரிசு.
1972ல்	சர்வதேச புரிந்துணர்வுக்கான ஜவஹர்லால் நேரு விருது.†
1973ல்	டெம்பிள்ஸ்டன் விருது.
1974ல்	அண்ணல் அசிசி சவேரியார் பரிசு.
1975ல்	ஜேர்மனியைச் சேர்ந்த ஆல்பர்ட் சுவைட்சரின் நினைவுப் பரிசு.
1976ல்	விசுவபாரதி பல்கலைக்கழக தேசி கோத்தமா விருது
1978ல்	இங்கிலாந்து அரசின் தலைசிறந்த குடிமகள் விருது.
1979ல்	பால்சான் அனைத்துலக விருது. உலகப் புகழ் பெற்ற நோபல் பரிசு அன்னைக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த நோபல் பரிசு வங்கத்திற்குக்கிடைத்த இரண்டாவது தங்கப்பரிசு.

1980ல்	ஐனவரி 30ம் நாள் பாரதரத்னா எனும் இந்தியாவின் மிகப் பெரிய விருது.
1983ல்	பிரிட்டிஸ் அரசி எலிசபெத் ராணி வழங்கிய டியசவ ஆயசயொ வாந ழசனநச ழக அநசவை கௌரவ விருது.
1991ல்	குடியரசுத் தலைவர் ஆர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் வழங்கிய பாரதீய வித்யா பவன் உறுப்பினர் பதவி.
1992ல்	பாரதத்தின் தவப்புதல்வி விருது.
1993ல்	ரஜ்ய அரசின் உலகப் புகழ் பெற்ற லியோ டால்ஸ்டாய் விருது. ராஜீவ் காந்தியின் பெயரால் நிறுவப்பட்ட சமாதான நல்லிணக்கத்துக்கான சத் பாவானா விருது. யுனெஸ்கோ நிறுவனத்தின் அமைதிப்பரிசு .
1995ல்	மார்ச்சில் கல்கத்தாவின் நேதாஜி விருது. நவம்பரில் தயாவதி மோடி அறக்கட்டளைப்பரிசு.
1996ல்	அனைத்துலக நம்பிக்கை விருது.
	இந்திய அரசு விமானத்திலும் ரயிலிலும் இலவசப் பயணச் சலுகையும் அளித்துக் கௌரவித்தது.

சமூக சேவை என்றால் என்ன என்பதை உலகுக்கு முழுமையாகக் கற்றுக் கொடுத்த இவர் அநாதைக் குழந்தைகள் இவரது சேலைத்தலைப்பைப் பற்றிப்பிடித்து மகிழும் போது

”இவர்களெல்லாம் என் கன்னியாஸ்திரிகளால் குப்பைத் தொட்டிகளிலிருந்து மீட்டுக்கொண்டு வரப்பட்டவர்கள்”

என்று புன்னகையுடன் கூறுவாராம். உலகியல் விருதுகளைப் பெற்ற போதெல்லாம் துயரப்படும் மக்கள் சமுத்திரத்தோடு ஒப்பிடுகையில் என் சேவை ஒரு துளி மட்டுமே என்பாராம்.

இவர் நோபல் பரிசைப் பெற்ற போது பின்வருமாறு குறிப்பிட்டாராம்.

“ஒவ்வொரு முறையும் இறந்து கொண்டிருக்கும் மனிதர்களைப் பார்க்கும் போது கண்களில் நீர் ததும்பும். ஆனால் அவர்களுக்குத் தேவை எமது அனுதாபமோ, பரிதாபமோ அல்ல: எமது அன்பும் கருணையுமே அவர்களுக்கு அவசியம். நாம் ஏழைகளைப்பற்றி நிறையவே பேசுகிறோம். ஆனால் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதோ மிகமிகச் சொற்பம். நான் ஏழைகளைக் கெடுப்பதாகக் கூறுகின்றார்கள். பரவாயில்லை, எனது அமைப்பாகிலும் ஏழைகளைக் கெடுக்கட்டுமே. ஏனையோர் அனைவரும் செல்வந்தர்களுையல்லவா கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்”

“புறக்கணிக்கப் பட்டோர் என எவருமே இருக்கக்கூடாது” என்ற நோக்குடன் அநாதைக் குழந்தைகட்கும், ஆதரவற்றவர்களுக்கும், தொழு நோயாளர்களுக்கும் கூட அவர் தொண்டு செய்தார்.

அன்னையின் பணியில் எரிச்சலடைந்த பலர் பின்வருமாறு கேட்டார்களாம்.

- “சாவின் விளிம்பில் இருப்பவர்களை அழைத்து வந்து பராமரிப்பதால் பயன் என்ன?”
- “வறியவர்களுக்கு உணவும், உறையுளும் கொடுத்து, அவர்களை மேலும் சோம்பேறிகளாக்காமல், தொழில் செய்யப் பழக்கலாமே”

- “இவர்களுக்கு ஏன் மீனை உணவாகக் கொடுக்கின்றீர்கள்? தூண்டில் ஒன்றை வாங்கிக் கொடுத்தால், அவர்களாகவே மீன் பிடித்துக் கொள்வார்களே”

அவர்களுக்கெல்லாம் அன்னை பின்வருமாறு கூறினாராம்.

உண்மை தான் என்னுடைய ஆட்கள் எழுந்திருக்கவும் முடியாதவர்கள்: வலது குறைந்தவர்கள்: புத்தி சுயாதீனம் அற்றவர்கள். நான் அவர்களுக்கு மீன் கொடுத்துத் தேற்றி எடுத்து உங்களிடம் அனுப்புகின்றேன். நீங்களே அவர்களுக்குத் தூண்டில்களை வழங்குங்கள். என்பதாகும்.

எதிர்ப்புக்களுக்கு மத்தியிலும், இறைவனின் கிருபையால் திடமனதுடன் பணியைத் தொடர்ந்தார். பணி பரந்தது. மாநிலம் மகிழ்ந்தது. தொடர்ந்தும் பணி பரவ இறைவன் கருணை கூர்வாராக.

இறுதி முச்சுவரை சமூக சேவையில் சளைக்காத அன்னை.

தானுண்டு தன் வேலையுண்டு என்று வாழும் இன்றைய நவீன உலகில், தன் துயர் பாராது அடுத்தவர் துயர் தேடிச்சென்று இறுதி முச்சுவரை சமூக சேவையில் சளைக்காதவராக விளங்கியவர் நம் அன்னை தெரேசா. அவர்கள் உலகினர் மனதில் நின்று நிலவும் நிழல் மரம் ஆனார். மேடு பள்ளங்களை முழுமனதோடு சந்தித்து ஓய்ந்து போகாமல் நடமாடும் தேவதை என உலகினரால் போற்றப்பட்ட அன்னையின் பணித்தளங்கள் காலான்றாத இடம் இல்லை என்றே கூறலாம். அன்னையின் அன்புச்சபைகள் பல்வேறு துறைகளில் நூற்றிழுப்பதுக்கு மேற்பட்ட உலக நாடுகளில் வேர் பதித்துள்ளன. 4500 கன்னியர்கள் தமது வாழ்வை ஏழைகட்காக அர்ப்பணித்துள்ளனர்.

எல்லாச் சமயங்களும் எழுந்து அன்னைக்காகவும் அவர் தம் சகோதரிகட்காகவும் சிறப்பு வேண்டுகல்கள் செய்தனர். வெள்ளி விழா கொண்டாடினர். நன்றி உள்ளம் படைத்த அன்னை நடந்து வந்த பாதையைத் திரும்பிப்பார்த்து தொடக்க இடமான மைக்கல் கோமஸ் வீட்டிற்குச் சென்றார். அந்த மேல் மாடியின் முதல் தாழ்வாரத்தில் ஒருசில நிமிடங்கள் நன்றிப் பெருக்கோடு இறைவனைத் தியானித்துத் திரும்பினார். வெள்ளி விழாவைக் கடந்த அன்னை பொன்விழாவைச் சந்திக்காமல் போனதென்பதைக் கூறாதிருக்க முடியுமா?

சபை சர்வதேச நிலையானபின் எல்லாக் கிளைகளையும்., கட்டுக்கோப்போடு வழிநடத்தும் வாஞ்சையும், நிர்வாகத்திறனும் கூடிக்கொண்டேயிருந்தன. பணித்தளங்களைப் பார்வையிடப்பயணம், முக்கிய தலைவர்களைச் சந்திக்கப்பயணம் என்று ஒரே அலைச்சலுமாக இருந்தார். 70 வயதைக் கடந்த பெருமாட்டி, சிறு பிள்ளையைப்போல ஓடுவதும், தளராத நடையும் பார்ப்பவருக்குப் பரவசமுட்டும்.

1983ல் உரோமை சென்ற போது மாரடைப்பால் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு இரண்டு நாட்களில் வீடு திரும்பினார். மருத்துவரும், சகோதரிகளும் கண்டிப்பாக ஓய்வு எடுக்க வேண்டுமென்று கூறினர். அவர் மறுத்து விட்டு அடுத்த பணிகளைப்பற்றிச் சிந்திக்கலானார். இந்தச் செய்தி பரிசுத்த தந்தை இரண்டாம் அருள் சின்னப்பருக்கு எட்டியது. அவர் அன்னையுடன் தொலைபேசியில் "உலகத்திற்கு நீங்கள் தேவையான தயை கூர்ந்து மருத்துவ மனை சென்று ஓய்வெடுங்கள்" என்று கூறினார். அதற்கு இசைந்து மருத்துவமனை சென்று ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு இந்தியா திரும்பினார்.

இந்தியா திரும்பி ஒரு வார ஓய்வெடுத்த பின்னர் மீண்டும் பணிகளைத் தொடர்ந்தார். 1986ல் டெல்லியில் உள்ள மடத்துப் படிக்கட்டில் தடுக்கி விழுந்து காலில் எலும்பு முறிவு ஏற்பட்டது. இந்த விபத்துக்குப் பிறகு தான் அன்னை அடிக்கடி சோர்வின் விளிம்பில் நிறுத்தப்பட்டார். 1989ல் மீண்டும் இருதய வலி ஏற்பட்டது. அந்நேரம் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்ட அன்னையை, அன்னையின் அண்ணா லாசரின் மகள் ஆஜி பக்கத்தில் இருந்து பணிவிடை செய்து பராமரித்தார். உலகெங்கும் அன்னையின் நோய் பற்றிய செய்தி பரந்தது. திருத்தந்தை இரண்டாம் அருள் சின்னப்பர் தனது அன்பான ஆசீரையும், ஜெபத்தையும் அன்னைக்காக ஒப்புக்கொடுத்தார்.

உலக தலைவர்கள், மருத்துவ நிபுணர்கள், பெரிய மனிதர்கள் எல்லாரும் அன்னை குணமடைய தங்கள் அன்பையும், பிராத்தனையையும் வெளிப்படுத்தினர். 1990ல் இருதய மாற்று அறுவைச் சிகிச்சையில் பேஸ் மேக்கர் பொருத்தப்பட்டு இருதயம் இயங்கியது. 1991ல் மூன்றாவதாக மார்படைப்பு வந்தது.

1993ல் ந்திய அரசு சமாதானம் மற்றும் நல்லிணக்கத்துக்கான விருது வழங்க ஏற்பாடு செய்தது. அந்நேரம் அவர் அந்த விருதை வாங்க முடியாத அளவுக்குப் படுத்த படுக்கையாக மருத்துவமனையில் இருந்தார்.

அந்த வேளையிலே அன்னையின் பணியில் ஆரம்பமுதலாக வேராகவும்-கிளையாகவும், ஆன்மீகவழிகாட்டியாகவும் இருந்த அருட்தந்தை வான் எக்சம் அடிகள் 1993ல் செப்டம்பர் 20ந் தேதி காலமானார்.

இது அன்னையை மிகவும் கலங்க வைத்து விட்டது. மீண்டும் 1996ல் நெஞ்சு வலி ஏற்பட்டது. இதயம் இயங்குவதில் கோளாறு ஏற்பட்டது. தன்னையே உருக்கி ஒளி கொடுக்கும் மெழுகுதிரி வாழ்க்கையாகத் தன் வாழ்நாளை வகுத்துக்கொண்ட வனிதை-உடலை உடலை வருத்தும் பயணத்தில் தயாராகினார்.

500000 வறிய குடும்பங்களைப் பராமரித்து 20000 குழந்தைகளுக்கு கல்விக்கு கரை காட்டி, 90000 தொழுநோயாளர்களுக்கு அமைதி அளித்து அன்பு பணிவழியாக திருச்சபை எனும் திராட்சைத் தோட்டத்திற்கு 5000 க்கு மேற்பட்ட ஊழியர்களை உருவாக்கிய தாய்மை நிலம் தளர்ந்து கொண்டே வந்தது.

ஓய்வில் தன்னை வைத்துக்கொள்ள விரும்பாது, தொய்வின்றித் தொடர்ந்து பணிக்களத்தை ஓய்வுக்களமாக ஆக்கியதனால் முதுமை தன் புதுமையை வெளிக் கொணர்ந்தது. இருந்தும் ஆண்டவரின் அருள் அன்னையை வழிநடத்தியே வந்தது.

இயலா நிலையிலும் எருக்கலம் சேரியில் இனியவள் பாதம்

வட சென்னையில் வறிய பகுதியாய் வரைபடம் காட்டுவது தான் எருக்கலஞ்சேரிப்பங்கு. இந்தப்பங்கிலும் அன்னையின் பாதம் படவேண்டும் என்று அப்பங்கின் அருட்தந்தை வின்சென்ட் சின்னத்துரை அவர்கள் ஆவலாகக் காத்திருந்தார். 1995ல் ஆகஸ்ட் 16ம் திகதியும் குறிப்பிட்டாயிற்று. அன்னு சமய நல்லிணக்க விழா. அதற்கு அந்த தாயின் வருகைக்கு காத்திருந்தார்கள். பிற்பகல் 2.30 தொலைபேசி அழைப்பு ஒன்று வந்தது. ஒரு முனையில் அன்னை அவர்கள்.

“தந்தை வின்சென்ட் சின்னத்துரை அவர்களோடு பேசவேண்டும்”

“நான் தான் பேசுகிறேன் கூறுங்கள்.”

“எயிட்ஸ் நோயாளிகளுக்கு இல்லம் கட்டுவதற்கு இடமும் பணமும் மஹாராஷ்டிர அரசு தருகிறது. அதற்கு நான் நிற்கவேண்டியிருப்பதால் உவ்விடம் சமூகம் தர இயலவில்லை. என்னை மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள். இன்றுவர இயலாது வரும் பெரியோர்களிடமும் மக்களிடமும் நான் இது குறித்து வருந்துவதாகச் சொல்லுங்கள்.”

என்ற பதில் என்னை உருக்குலைத்து விட்டது. எதிர்பாராமல் விழுவதுதானே ஏமாற்றமெனும் இடி. ஒருகணம் உறைந்து கிடந்த மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு நிகழ்ச்சியை நடத்தி முடித்ததாக அருட் தந்தை வின்சென்ட் சின்னத்துரை கூறுகிறார்.

எப்படியும் அன்னையின் பாதம் எருக்கலஞ்சேரி மண்ணில் பதிய வைக்க வேண்டும் எனும் எண்ணம் மட்டும் அவரது உள்ளத்தில் கருக்கட்டியிருந்தது. அவரது ஆவலைப் பூர்த்தியாக்க வேண்டுமென அருட் தந்தையின் நண்பர் ஒருவர் பரிந்துபேசி நிலையை எடுத்துக்கூறினாராம். ஏங்கும் பிள்ளைகட்காய் எருக்கஞ்சேரி வர அன்னையும் ஒப்புக்கொண்டார். 1995 செப்டம்பர் 8ந்நாள் விமான நிலையத்தில் வரவேற்றனர். அடுத்தநாட்காலை அன்னை எருக்கஞ்சேரி மண்ணில் கால்பதிக்கின்றது. திருத் தந்தையின் பிரதிநிதி, கருதினால், பணிக்குழுத்தலைவர்கள் யாவரும் ஒன்றுகூடி நின்றனர். கருதினால் லோப்பஸ் அவர்களால் திருப்பலிப்பீடம் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. அன்னைக்கெனத் தனி இருக்கை வைக்கப்பட்டது. அந்தத்தாயோ மக்களோடு மக்களாகத் தரையினில் அமர்ந்து திருப்பலியில் பங்கு கொண்டார்.

பின்னர் இராயபுரம் கன்னியர் இல்லம், சிறுவர்களுக்கான அன்பு இல்லம், சின்னமலை கருணை இல்லங்களைச் சந்தித்த பின் விமான நிலையம் நோக்கிப் பயணித்தார். விமான நிலையம் செல்லும் போது பின் தொடர்ந்த அன்புலன்சைப் பார்த்து விட்டு: "இந்த அன்புலன்ஸ் ஏன் என்னைத் தொடர்ந்து வருகிறது?. அன்னை நோயாளி என்று நினைத்துக் கொண்டார்களா?" என்று கேட்டுச் சிரித்தார். எல்லாருக்கும் அன்பின் பார்வையை வீசி விட்டு அங்கிருந்து சென்று விட்டார். இதுவே அன்னை சென்னைக்கு வந்த இறுதிப்பயணமாகும்

80 வயதான அன்னை தெரேசா தன் தலைமைப் பதவியிலிருந்து விலக முடிவு செய்தார். ஏற்கனவே 1990ல் இப்படி ஒரு முடிவை எடுத்த போது பலரும் அதைத் தடுத்து விட்டனர். இம்முறை தனது உடல்நிலை அனுமதிக்காது என உணர்ந்து கல்கத்தா பேராயருக்குத் தன் விருப்பத்தை அறிவித்தார். பேராயர் அவர்கள் 1997ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் அனுமதி வழங்கினார். மார்ச் 13ல் 123 நாடுகளைச்சார்ந்த முக்கிய சகோதரிகள் கூடி வாக்கெடுத்துச் சகோதரி நிர்மலா அவர்கள் தலைமைப் பொறுப்பிற்குத் தெரிவானார்.

சகோதரி நிர்மலா இந்துக் குடும்பத்திலிருந்து அன்னையின் பணியில் ஈர்க்கப்பட்டுப் பணியாற்றியவர். வழக்கறிஞர் பட்டம் படித்த இவர் நேபாளக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர். அர்ப்பண வாழ்வில் அயராது உழைத்துக் கொண்டிருந்தவர்.

சகோதரி நிர்மலா சபையின் தலைமைப் பொறுப்பிற்கு வந்ததை நினைத்து அன்னை மகிழ்ந்தார். 1996களுக்குப் பின் அதிகம் அலையாமல் அன்னை இல்லத்தில் இருந்து கொண்டே அகிலத்தின் தேவைகளை அதிகமாகக் காத்து வந்தார்.

இதேயாண்டிலும் ஏப்ரலில் அன்னை சறுக்கி விழுந்து எலும்புகள் பாதிக்கப்பட்டன. வூட்லண்ட் தாதியர் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டார். தொடர்ந்து படுக்கையில் கிடந்தார். ”உலகவாழ்க்கையில் இருந்து நான் விடைபெற்றாலும் என் ஆத்மா இவ்வுலகின் அன்புள்ளங்கள் மத்தியில் என்றும் வாழும்” என்று கூறினார்.

”உலக வாழ்க்கையில் இருந்து நான் விடை பெற்றாலும்
என் ஆத்மா இவ்வுலகின் அன்பு உள்ளங்கள் மத்தியில்
என்றும் வாழும்”

1997 ஜூன் 18ல் இளவரசி டயானாவை நான்காவது தடவையாகச்
சந்தித்து உரையாடினார். அதுவே இருவரது சந்திப்புகளையும்
இறுதியாக்கி விட்டது.

1997 செப்டம்பர் 5ம் நாள் இருள் கலைந்து கதிர் பரப்பி எழும் காலைப்பொழுது அன்னை கண் விழித்த கடைசிக் காலையும் அதுவே. குாலையிலே அன்னை தெரேசாவுக்கு நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டது சிறப்பு டாக்டர் அழைக்கப்பட்டார் வலி சற்று குறைந்தது. செபம் தொடக்கம் கன்னியர்களுடன் அலுவலகப்பணிகளில் கரைந்து நின்றார். மாலை சிற்றாலையத்திற்குச் சகோதரிகளுடன் கூட்டுச் செபத்திற்குத் தயாரான அன்னையை மாலை பரிசோதித்த டாக்டர் சகோதரியின் வற்புறுத்தலால் அறையிலேயே தங்கிச் செபித்தார். மாலை 7.30 அளவில் கடுமையான முதுகுவலி ஏற்பட்டது.

பங்குத்தந்தைக்கும் மருத்துவர் டாக்டர் அல்பிரட் வுட்வர்டுக்கும் செய்தி பறந்தது. 15 நிமிடத்தில் மருத்துவர் வந்து விட்டார். செயற்கைச்சுவாசம் கொடுக்க, இதயத்துடிப்புக்கருவி, ஊசிமூலம் மருந்து செலுத்த மூன்று மருத்துவர், நான்கு கன்னியர் போராட்டம் நடத்தினர். அந்த நேரம் டாக்டர் என்னால் மூச்சுவிட முடியவில்லை என்றார். சகோதரி ஹேட்ரூட் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுத்தார். அப்பொழுது ஏதோ உச்சரிப்பதை ஆழ்ந்து கோட்டார். அன்னையோ **(I love Jesus Jesus Jesus)** இயேசுவே நான் உம்மை நேசிக்கிறேன். இயேசுவே , இயேசுவே என்று உதும் உள்ளமும் ஒருசேர உச்சரிக்க அன்னையின் ஆவி பிரிந்தது. சகோதரி ஹேட்ரூட்டின் கைகளிலேயே அன்னையின் உயிர் பிரிந்தது. இதை முதலில் அறிந்தது டாக்டர் அல்பிரட் வுட்வர்ட் தான். உடனும் "mother is no more" அன்னை நம்மை விட்டுப் போய் விட்டார் என்று கதறி அழுதார்.

அன்னை இல்லம் கண்ணீர் குளத்தில் முழ்கியது.

மனித மாதா மறைந்து விட்டார்

கல்கத்தா மக்களின் மனங்களைக் கொள்ளை கொண்ட மனித மாதா மறைந்து விட்டார். பாரதத்தின் இரத்தின ஜோதி அணைந்து விட்டது. ஏழை மனித உயிர்களின் மரணங்களைத் தன்மடியில் சுமந்தவர். இன்று மரணத்தின் மடியில் தன்னைக்கிடத்தி விட்டார். பணி வாழ்வைப் பொறுத்தவரை மதங்களைக் கடந்த மனித மாணிக்கம் இயேசுவின் வாழ்வில் புனிதையாக இறையடி சேர்ந்து விட்டார். ஆக்னஸ் என்ற தன் பெயரை எந்தப் புனிதையின் நாமத்தை ஏற்றுத் தெரேசா என மாற்றிப் பணி வாழ்வைத் தொடங்கினாரோ அதே புனிதையான சின்னத் தெரேசா இறந்தது 1897 இது நிகழ்ந்த நாறாவது ஆண்டில் அதாவது 1997ல் தன் பணியை முடித்துக் கொண்டு பரலோகம் ஏகிவிட்டார்.

அன்னையின் பிரிவைக்கேட்ட அகிலம் அனைத்தும் சோகத்தில் ஆழ்ந்தது. ஐம்பது ஆண்டு காலப்பணியில் சாதிமத பேதமின்றி புணர் வாழ்வு பெற்ற மக்கள், அனாதைகள், நோயாளர், அபலைகள் எத்தனை? எத்தனை?. இப்படிச் சரிந்து போன சமூகத்திற்குச் சாமரை வீசிய பூமரம் சரிந்தால் தாங்க முடியுமா? மக்கள் நெஞ்சங்களில் சமாதி கொண்ட அன்னையைக் கௌரவிக்கும் முகமாக பாரத அரசு அவரது அடக்கநாளைத் தேசிய துக்கதினமாகப் பிரகடனம் செய்தது.

ஒரு வாரகாலம் உலக மக்களின் அஞ்சலிக்காக அன்னையின் உடல் கண்ணாடிக் கூண்டில்வைத்துப் புனித தொமஸ் ஆலயத்தில் வைத்தனர். தேசிய கொடிகள் அரைக்கம்பத்தில் விடப்பட்டன. உடல் தேசியக் கொடியினால் போர்த்தப்பட்டது. இந்திய மண்ணில் இரு பெருந்தலைவர்களான மகாத்மா காந்தி, நேரு ஆகியோரைச் சுமந்து சென்ற பீரங்கி வண்டியிலேயே அன்னையின் உடலும் கொண்டு செல்லப்பட்டது. உடல் தாங்கிய பீரங்கி வண்டியில் சகோதரி நிர்மலா உட்பட பல சகோதரிகளும் அமர்ந்து இருந்தனர்.

இந்திய திரை உலகின் பின்னணிப்பாடகி உஷா உருக்கமான பாடலொன்றுபாடி அனைவரின் கண்களையும் கசிய வைத்தார். இந்திய அரசு தலைவர்கள், பிரதமர் மற்றும் 50 நாடுகளுக்கு மேற்பட்ட தலைவர்கள் ஆகியோர் கலந்து கொண்ட பிரியாவிடை அது.

அன்னைக்கு உறவினரென்று எஞ்சியிருந்தவர் அன்னையின் அண்ணரின் மகள் ஆஜியும் இத்தாலியிலிருந்து வந்திருந்தாள். திரேசாவை இலட்சக்கணக்கான மக்களுடன் குருக்கள், துறவியர் ஒன்றித்துப் பங்கெடுத்து அஞ்சலித்த காட்சியை எப்படி வர்ணிப்பது.

உலகத்தலைவர்களின் உன்னதமான அஞ்சலி.

அன்னையின் உடல் தாங்கி இராணுவம் பீரங்கி வண்டியில் எடுத்து வரும் இறுதி ஊர்வலத்தில் சிலுவையும், மெழுகுவார்த்தியும் ஏந்திய பீடச்சிறுவர்கள் இராணுவத்தினரோடு நடந்து வந்தது சரித்திரத்தின் முக்கியத்துவமான நிகழ்வாகும்.

கல்கத்தா வானம் கறுத்த மேகமாகக் கவிந்து கிடந்தது. மழைத்தூறலும் இடையிடை துக்கம் விசாரித்துக்கொண்டேயிருந்தது. ஊர்வலம் "அன்னை இல்லத்தை" அடைந்ததும் அன்னையின் உடலை இராணுவம் "அன்பின் பணியாளர் சபை" யிடம் ஒப்படைத்தது. இல்லத்தின் உள்ளே நுழைந்தவுடன் முதல் முற்றத்தில் அடக்கம் செய்தனர். அடக்கத்திற்கு வெளியாட்கள் அனுமதிக்கப்படவில்லை. வெளியே இருந்த இராணுவம் அரச மரியாதை அளித்து 16 பீரங்கி வேட்டுகளைத் தீர்த்துச் சோக கீதத்தை வாசித்து விடை பெற்றனர். தனது மறைவின் பின்னர் எந்த மணி மண்டபமும் கட்ட விரும்பாத அந்த மனித மாதாவின் இறுதிக்கிரியை திருச்சபைக் குருக்கள், ஆயர்கள், கருதினால்கள் நூற்றுக்கணக்கானோரின் இரங்கல் திருப்பலியுடனும் ஏனைய மதத்தலைவர்களின் வழிபாடுகளுடனும் நிறைவேறியது.

முடிவுரை

வட கல்கத்தா மக்களின் வாழ்வை வளமாக்கிய வனிதை அன்னை தெரேசா, அங்கிருந்தவாறே ஆரம்பித்த சமூகப்பணி அத்துடன் நின்று விடாது, இன்று உலகெங்கும் வாழும் ஏழைகள், அநாதைகளின் இதயங்களின் இரட்சகியாக நிலைத்திருக்கிறார். உலக வரலாற்றில் ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு ஒருவர் தான் மகாத்மாவாக தோன்ற முடியும் என்பது வரலாறு கண்ட உண்மை. அந்த வரிசையில் தோன்றிய ஓர் உலக தேவதையை, ஏழைகட்கும் அநாதைகட்கும் அன்புருவாய் விளங்கிய மகாத்மா அன்னையைக் கண்டோம், அறிந்தோம், நுகர்ந்தோம். சமூக சேவை அன்னையாகத் தனது 87 ஆண்டு கால வாழ்வைத் தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரியவளாய் வாழ்ந்து, வளமளித்த தாய் இவள். வேதனை முட்களில், வேள்வி நாட்களில் தான் உலகி வந்த பணியின் முதுமையை, இவரது உடற்தசை மடிப்புகளும், முகவனப்பும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

மனித நேயம் எனும் புனித வட்டத்துள் தாயாகவும், ஞானப்பிராட்டியாகவும், சமுதாய சேவை ஆற்றி வாழ்ந்து காட்டிய சளைக்காத சமூக அன்னையை உலகம் இனிக் காண்பதெப்போ?

”எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவேயல்லாமல்

வேறொன்றறியேன் பராபரமே” என நினைந்து உலகில் தன் துயர் பாராது அடுத்தவர் துயர் தேடிச்சென்று அபயமளித்த அன்னை, இன்று எம்முடன் இல்லை. ”பலனை எதிர்பாராது பணிசெய்தலே சேவை” என உணர்ந்து , ”செய்வது எல்லாம் எனக்கே செய்தீர்கள்” என்ற யேசு பிரானின் அருளுரைக்கேற்ப தீபமாக விளங்கிய ஒளிச்சுடர், அணைந்து விட்டது. ஆயினும் அந்த அன்னை என்றென்றும் ஏழைகள், அநாதைகள் நெஞ்சங்களில் உறைந்து வாழ்வார் என்பதில் எவ்வித ஐயமும் இல்லை. அது மட்டும் அல்ல

”வையத்து வாழ்வாங்கு வாழ்வான் வானுறையும்

தெய்வத்துள் வைக்கப்படும” எனும் வாக்குக் கேற்ப வானவர் தோழமையில் வீற்றிருப்பார் என்பதும் திண்ணம்.

அன்னை புனிதை ஆகிறார்.

வாழ்ந்த போதே "நடமாடும் புனிதை", "தெய்வப்பெண்" என்று வாயார வாழ்த்தப்பட்ட அன்னைக்குப் புனித பட்டம் அளிக்கப்பட்டது. உலகம் புனிதை என்று அன்னைக்குப் பட்டம் சூட்டினாலும் திருச்சபையின் மரபுப்படி அதிகார பூர்வமான அங்கிகாரம் வேண்டுமே. தலைமைப்பீடம் செய்த ஆய்வுகளின் படியும், புதுமைகளின் வெளிப்பாட்டிலும், வைத்திய அறிக்கைகள் சாட்சியங்களின்படியும் அன்னை விண்ணகத்தில் புனிதர்கள் வரிசையில் இருக்கிறாரென்பது தெளிவாகிற்று. அதன்படி நிகழும் அக்டோபர் திங்கள் 19ம் நாள் முத்திப்பேறு பெற்ற பட்டம் அன்னைக்கு வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டது. காத்திருந்த நாளும் கனிந்தது. இறைவனின் வழிநடத்தலை எப்படிப் போற்றுவோம். எல்லார் மனங்களும் களிகூர வானவர் துதிபாட பரிசுத்த தந்தை அவர்கள் அநேக கருதினால்கள், ஆயர்கள், குருக்கள், துறவியர், இலட்சோபலட்சம் மக்கள் முன்னிலையில் இறைவழிபாட்டுடன் அன்னையின் முத்திப்பேறு பட்டம் நிறைவேறியது. தொலைக்காட்சிகள், செய்தித்தாள்கள் மூலம் நாமும் கண்டு களிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

எமது நாட்டிலுள்ள **missionaries of charity** சபையினரிலும் இரு அருட் சகோதரிகளும் ஒரு அருட் சகோதரரும் விழாவில் பங்கேற்க வத்திக்கான் சென்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முத்திப்பேறு பெற்ற பட்டமளிப்பு நிகழ்வானது எல்லார் உள்ளங்களுக்கும் மகிழ்வளிக்கும் செய்தியல்லவா? அன்னை தெரேசாவின் சேவை அவர் அமைத்த கருணை இல்லங்கள் வாயிலாக, அவர் பணி தொடரும் அன்புப்பணியாளர் வழியாகத் தொடர்வதாக சேவை தொடர்ந்து செவ்வனே வழிநடத்தப்பட இறைவன் கருணைபுரிய வேண்டுமென்று அவரருளை இறைஞ்சுவோம்.

இதுவே நாமனைவரும் அன்னைக்குச் செலுத்தும் நன்றிக்கடனாகும்.

மின்னஞ்சல் மூலம் சேகரிக்கப்பட்ட தகவல்கள், புகைப்படங்கள்.

More collections and photos taken from the following internet links.

[Beatrification of Mother Teresa of Calcutta](#)

[Missionaries Of Charity, Bangalore - Order of Mother Teresa](#)

[The Mother Teresa of Calcutta Memorial Page](#)

[Mother Teresa Photo Gallery](#)

[Who Was Blessed Mother Teresa?](#)

[Mother Teresa of Calcutta - EWTN](#)

[From Wikipedia, the free encyclopedia.](#)

ஆய்வுக்குதவிய நூல்கள்

நூல்	எழுத்தாளர்
பூமியின் தேவதை	வின்சென்ட் சின்னதுரை
Mother Teresa	Navin Chawla
Mother teresa & missionaries of charity	R.K.Ahluwalia Shashi Ahluwalia